CALVINIST ✝ CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

ABC AUDITED PAID CIRCULATION

"And I will put enmity between thy seed and her seed; it shall bruise thy head." Gen. 3:15

NOV. 3rd, 1961 - No. 519 - 12 PAGES • P.O. BOX 312, STATION B., HAMILTON, ONT.

17th year of publication
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment of postage in cash.

EEN NATIONALE GEBEDSDAG?

door Dr. R. Kooistra

Wij vernamen van een kerkeraad, die tot de Minister President van Canada een verzoek heeft gericht om een nationale biddag uit te schrijven in verband met de benauwende wereldsituatie.

Er zal wel een algemene eenstemmigheid van gevoelen zijn, dat voor zulk een dag alle reden bestaat. Of de Minister President aan dit verzoek gevolg zal geven weten wij op dit moment nog niet, maar dat ons volk via zijn regering tot bidden wordt opgeroepen, zal velen uit het hart gegrepen zijn. De betreffende kerkeraad verdient onze warme waardering voor dit initiatief.

Als wij, wanneer wij daar van harte mee instemmen, dan ook maar weten wat de inhoud van zulk een gebed zal moeten zijn. Is het bidden nodig omdat ook wij het benauwd krijgen onder de dreiging uit het Oosten? Zijn wij bang voor een derde wereldoorlog? Bekruipt ons misschien de vrees dat Amerika en de andere Westerse staten toch niet opgewassen zullen blijken te zijn tegen de gecombineerde communistische machten? En willen wij dan samen de Here vragen of Hij die dreiging afwenden wil? Willen wij graag dat die mogelijkheid van zulk een wereldramp weggenomen zal worden en dat alles bij het oude zal blijven?

Het zou best kunnen, dat dit "oude" een ergernis in Gods oog is. Wij behoeven niet eerst naar anderen te zien. Wij kunnen wel binnen de eigen landsgrenzen blijven. Zou de Here tevreden zijn over Canada? Zou Hij het goed vinden dat wij doorgaan in dezelfde lijn, als waarin wij ons thans ontwikkelen? Is onze wijze van leven, van samenleven, van werken, van ontwikkelen, kortom is onze cultuur zodanig, dat de Here daar Zijn goedkeuring aan rechten kan? Doen wij — om in de termen van het Oude Testament te spreken — wat recht is in de ogen des Heren, of wat kwaad is?

Zou het kunnen zijn, dat God juist niet wil, dat alles bij het oude blijft? Wil Hij ons misschien door de druk en door de beroering dezer tijden iets leren? Kan het Zijn liefde zijn, die ons door de benauwing tot Hem terugvoert? Heeft Hij niet vaak in het verleden Zijn volk door de donkerte geleid, opdat het Hem weer zou vinden en Hem alléén zou toebehoren? Wij staan niet achter de historie, wij staan er middenin. Is het mogelijk dat God nu met ons doet, wat Hij vroeger ook gedaan heeft? Leven wij in het besef, dat alles, ook de benauwing van deze tijd moet medewerken aan de voltooiing van het Koninkrijk Gods?

Deze en dergelijke vragen kunnen ons aan het denken zetten. Tegelijk kristalliseert zich daaruit een andere vraag: Waarvoor moeten wij dan bidden? Wat willen wij eigenlijk dat God nu doen zal? Kunnen wij dit in klare bewoordingen aan de Here duidelijk maken?

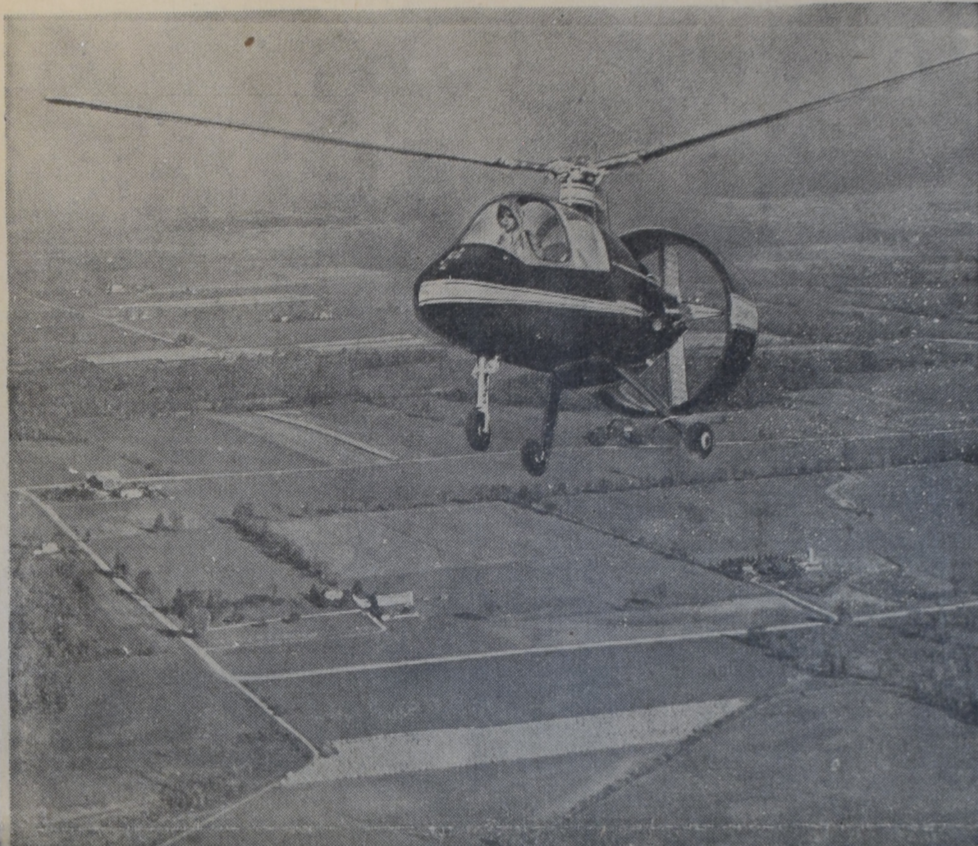
Bidden is maar niet wat zeggen. Bidden is geloven. Als wij onze petitie aan God voorleggen, dan willen wij toch verwachten dat de Here het doen zal? Over dat verwachtend bidden laat de Bijbel ons niet in het onzekere. Natuurlijk moeten wij bidden, "Uw wil geschiede", maar dat is geen uitvlucht voor het geval de Here niet doet wat wij vragen. Bidden wij werkelijk, ook nu, "U wil geschiede"? Is het onze nóód, dat die wil triumferen zal en dat die wil gehoorzaamd zal worden? Is dat niet ten diepste de nood van onze tijden, dat God uit het openbare leven gebannen is en teruggedrongen tot het intieme, particuliere leven van enkelen? Is dat onze nóód geworden?

Wij kunnen wel (en wij moeten ook) bidden "Uw wil geschiede", als wij daarbij dan maar beseffen, dat aan deze bede die andere voorafgaat, namelijk "Uw Koninkrijk kome". Als het ons begeren is dat dit Koninkrijk gezag zal hebben in ons eigen hart en in het leven in het algemeen, dan betekent dit, dat wij om deze tijden, zoals wij die nu beleven, gebeden hebben. Het Koninkrijk Gods komt en het kan niet anders of dit brengt spanningen mee. Het Koninkrijk Gods verdraagt het koninkrijk der duisternis niet. Die spanningen kunnen wij in eigen leven meemaken, maar die maken wij nu ook mee in het leven der volkeren. Het kan eenvoudig niet bij het oude blijven, want dat zou een vertraging van het Koninkrijk der hemelen zijn. En dit Koninkrijk is niet te stuiten. Dat komt met kracht!

Hoe het dan wel moet gaan? Of er een oorlog komen zal of dat de spanningen op een andere wijze opgelost zullen worden, — wie zal het zeggen? Maar dat is onze opdracht ook niet om dit uit te vinden. Dit is de zaak van Jezus Christus. De Heiland is gegeven alle macht in hemel en op aarde en Hij bepaalt de gang der geschiedenis.

Deze overtuiging maakt de wereldsituatie niet gemakkelijker. Maar het is voor de gelovige rijker. Hij ziet dat God bezig is en dat het Koninkrijk Gods zich baan breekt. En hij weet zich uit genade een medewerker Gods daarin.

Moet onze bede misschien zijn, dat wat er ook gebeuren gaat, wij aan Gods zijde zullen staan? Dat de grote spanning in ons leven niet is de dreiging van een komende oorlog of van "fall-out", hoe angstwekkend die ook mogen zijn. Maar dat de grote spaning in ons leven is dat HET Koninkrijk komt, waarin wij burgers, militante burgers zijn.

Een groep voormalige employees van de Avro-fabrieken begon in Georgetown, Ont. met het bouwen van "Gyroplanes". Hierboven is de eerste foto van de Canada Gyroplane in de lucht. De 2-persoons machine weegt 1720 lbs., heeft een snelheid van 130 m.p.h. en kan op een hoogte van 17.000 voet vliegen.

De dag van Chroestjow

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

Voor een juiste waardering van hetgeen zich in deze weken afspeelt in Moskou op het communistische partijcongres, is het nodig eerst enige helderheid te verkrijgen over enkele belangrijke zaken. Het gaat hier namelijk over een partijcongres der Russische communisten. Toevallig hield de Britse conservatieve partij tegelijkertijd een congres. Dit heeft echter met dat in Moskou weinig meer dan de naam gemeen. Immers in Brighton sprak een partij, die als echte democratische partij krachtens haar bestaan reeds de aanwezigheid van een of meer andere veronderstelt. Gezamenlijk strijden zij in rustige geweldloze discussie om de meerderheid van het volk. Elke partij is zozeer overtuigd van de noodzakelijkheid van een oppositiegroep, dat zij deze toerust met allerlei middelen, om van minderheid meerderheid te worden. Men spreekt dan zelfs van een schaduwkabinet bij de oppositie, waarvan de leden behoorlijk op de hoogte worden gehouden van de stand der aanhangige problemen, zodat bij een eventuele verkiezingsnederlaag van de regerende partij de oppositie zonder schokken de leiding van 's lands zaken kan overnemen.

De regeringsleider Macmillan liet de partij rustig alleen vergaderen. Eerst na afloop van de gewone werkzaamheden kwam hij om in een rustig wel overwogen zakelijk betoog zijn inzichten te ontwikkelen over de binnenlandse moeilijkheden en de internationale vraagstukken. Tenslotte schilderde hij een toekomstbeeld van de wereld, waarin zelfs plaats zou zijn voor een communistisch Rusland. In de andere Britse partijen zou men in grote trekken op dezelfde wijze hebben vergaderd, hoogstens met wat meer sentiment.

In Moskou daarentegen sprak een partij in communistische zin. Zulk een partij wil de uitgelezenen des volks, de élite, bundelen en de uitspraak van zulk een partij bevat, tenminste naar communistische opvatting, de waarheid. En aangezien de waarheid ten grondslag moet liggen aan het regeringsbeleid, moet de regering overeenkomstig die partijbesluiten het bewind voeren. Alles wat daar niet mede overeenstemt, is leugen en moet dus voorkomen of uitgeroeid worden. En aangezien de politieke waarheid even eenvoudig en duidelijk en onbetwistbaar is als de logische waarheid, dat tweemaal twee vier is, daarom is iemand die tegen een partijbesluit ingaat niet alleen een leugenaar, maar zelfs omdat hij ongetwijfeld van het karakter van die leugen overtuigd is, een verrader van het volk, die uitgebannen moet worden, eerst uit de partij, omdat hij blijkbaar niet tot élite behoort, en desnoods uit het volk door middel van executie. Want hij vervalst moedwillig en doelbewust het inzicht in het ware belang van het volk.

Daarom kan men volgens communistisch recept nooit een andere partij als gelijkwaardige oppositiepartij toelaten, want deze vertegenwoordigt de leugen en wordt geleid door volksverraders. En daarom kan Mao Tsje Toeng met zijn leer van "de duizend bloemen, die bloeien" zich nooit neerleggen bij de uitspraak van een partijcongres als de enig mogelijke waarheid. Daarom verscheen hij zelf niet te Moskou, overigens ook om andere redenen, en veroorloofde Tsjoe en Lai zich een felle aanval op Chroestjow ten aanzien van de houding van het afvallige, hoewel toch nog communistische Albanië.

Als de partij in congres vergadert, spreekt dus het Russische volk door zijn élite. In de beraadslagingen ontwikkelt zich de onbegrensde volkswil. Alle partijfuncties vervallen dus weer aan de partij, dat is aan het volk. En tegelijkertijd spreekt het volk van Rusland, dat de leiding heeft bij de ontwikkeling van de gehele wereld. Vandaar dat zoveel buitenlandse communistische partijen aanwezig zijn. Want het gaat over

(Vervolg op pag. 2)

Mikoyan — Khrushchev — Kozlov

De drie kopstukken van het 22ste Communistische Partij Congres in Moskou.

DE DAG VAN CHROESTJOW

(Vervolg van pag. 1)

de wording van de heilstaat, waarbij de gehele wereld betrokken is. En eerst door een nieuw besluit gaat het communisme verder door de waarheid geleid naar de materialistisch gedachte hemel op aarde.

Dat gebeurde nu in Moskou.

Chroestjow vervult op dit congres de nederige rol van eerste partijsecretaris. Het is overigens wel een invloedrijke functie. Want door de leiding van het partijsecretariaat is hij in staat contact te onderhouden met alle kernen in de communistische partij. Overal heeft hij zo vrienden en medewerkers voor de uitvoering van zijn politiek. En bij een eventueel conflict binnen de partij heeft hij overal bondgenoten. Dat blijkt thans weer bij de houding tegenover de zogenaamde anti-partijgroep, waartoe o.a. Molotov en Boelganin behoren en nog andere grootheden, die indertijd veel hoger stonden dan Chroestjow, maar die enkele jaren geleden uit hun functie zijn verwijderd, omdat zij teveel Stalinistisch dachten, zich schuldig maakten aan persoonsverheerlijking en zich verzet hebben tegen de leer van de coëxistentie van het kapitalisme en het communisme. De merkwaardige figuur in deze anti-partijgroep is Molotov. Zonder veel bekwaamheden heeft hij als leider van de buitenlandse zaken op tal van congressen de politiek van Stalin uitgevoerd. Lenin noemde hem eens de knapste kantoorbediende van Rusland. En tegenover Trotzky zei Molotov eens met bescheidenheid: Ik weet wel kameraad, dat gij veel knapper bent dan ik en veel meer bereikt hebt dan ik, maar ik zeg altijd maar: Ik blijf maar zitten. En zo is Molotov tientallen jaren blijven zitten, terwijl allerlei andere figuren weg vielen en zelfs na zijn aftreden als minister van buitenlandse zaken, behield hij toch nog een functie in Wenen op het internationale bureau voor toepassing van kernenergie.

Maar Chroestjow sprak niet alleen als communist tot communisten, maar ook als Rus tot het Russische volk. En terecht zei Macmillan, dat Chroestjow als communist de politiek van de Czaren voortzet.

Geheel oud-marxistisch gedacht was het begin van de rede van Chroestsjow, dat het huidige conflict is een phase in de economische strijd tussen twee stelsels, het kapitalistische en het communistische, waarbij het tweede de toekomst heeft. Voordat de eindoverwinning is bereikt komen er perioden voor, waarin beide systemen vreedzaam naast elkaar kunnen leven. Intussen kunnen het economisch imperialisme van Frankrijk, Engeland en de Verenigde Staten en van de Duitse bondsrepubliek elkaar onderling verteren, zoals ook het Britse en Franse kolonialisme in Afrika en het Midden Oosten elkaar onderling zullen te gronde richten. Daarbij zal de rechtervleugel van de socialistische partij in de nederlaag worden meegesleept, terwijl de linkervleugel met het communisme als overwinnaar zal naar voren treden.

Tot zover gaf het betoog weinig nieuws. Het leek als twee druppels water op dit oud-marxistische verhalen van een halve eeuw geleden, ook in ons land.

Hierna ging Chroestjow over van het communistische standpunt op het Russische. Hij pleitte voor ontwapening, zoals de Russische Czaar Nicolaas II dat heeft gedaan aan de vooravond van de eerste vredesconferentie. De overblijfselen van de oorlogstoestand moeten eindelijk eens worden geliquideerd in een vredesverdrag. Dit is redelijk, omdat ongeregelde vraagstukken telkens aanleiding geven tot nieuwe moeilijkheden. Vervolgens bleek, dat Chroestjow ook terug gevallen was in de oude defensieve strategie van de Czaren, welke hij ook getoond had in het vasthouden aan de ring van satellietstaten om Rusland, als Polen en Hongarije en een tweede ring van neutrale landen als Oostenrijk. Daarin paste ook het plan van Rapaczky om een zone in Midden Europa te scheppen, waarin geen kernwapens zouden worden opgeslagen en gebruikt. En daarom fulmineerde hij ook tegen Albanië, dat overigens niet vertegenwoordigd was, omdat thans via Albanië en Joegoslavië een weg van Middellandse Zee naar Midden Europa is gebaand en de trouwe Bulgaarse bondgenoot thans van drie zijden is ingesloten.

Bovendien paste in dit defensieve plan de bedreiging met een zeer zware atoomontploffing. En ook kon hij nu rustig de datum laten vallen van de sluiting van een vredesverdrag. Bij dit alles handhaafde hij de reputatie van Marxistische congressen door urenlange redevoeringen, waarbij de televisie onthulde, dat tal van toehoorders zaten te gapen of zelfs te slapen, hetgeen aan de daverende ovaties na afloop niets afdeed. Misschien kwam dit ook door de opsomming van allerlei stoffelijke geneuchten der arbeiders over tien of twintig jaar, de vergroting van de productie en de bestrijding van de woningnood.

Overziet men dit alles, dan moet het oordeel over de rede van Chroestjow luiden, dat deze in opzet en inhoud vervaardigd is naar het in West Europa reeds tientallen jaren verouderde Marxistische recept. Op het terrein van de buitenlandse politiek zijn er geen wezenlijke concessies gedaan. De toon was minder agressief dan onmiddellijk na het gesprek met Kennedy in Wenen, blijkbaar omdat thans een aantal scherpe uitspraken hebben doen zien, dat de Verenigde Staten werkelijk niet bereid zijn tot toegeeflijkheid ten aanzien van de vitale punten bij de verdediging van het Westen.

Mr. L. W. G. Scholten.

Natasha

Persbericht: Meer dan veertig jaar communistisch bewind is er niet in geslaagd de godsdienst in Rusland uit te roeien. Kerken bloeien in 't geheim.

Ik zag een foto in de krant,
afkomstig uit een ander land,
(van ons in mijlen niet zo ver,
maar vreemder dan de verste ster):
een puur gezichtje, fris en rond,
een goede glimlach om de mond,
het glanzend haar was in een vlecht
gebreid en langs haar hals gelegd,
en wuivend in de zomerwind
bood zij een beeltenis van het kind,
zoals de Schepper eens voor al
gewild heeft, dat het wezen zal.
Ik keek wat scherper. 't Bleek, dat zij
onder de vaan van de Partij
deelnam aan een betoging, die
verdronk in droeve ironie:
een negerleider, op zijn tocht
door 't slavenland nieuw aangekocht,
werd bij de poort "spontaan" ontmoet
en met de broederkus begroet....
Toen dacht ik eerst vol bitterheid
aan alle kinderen als zij,
Natascha, — hulp'loos in een net
van leugens en verstand verzet
tegen het Woord, dat leven is,
gevangenen der duisternis.
Maar toen, getroost en zeker, wist
ik, waar de wereld zich vergist:
Jezus, de goede Herder, heeft
ook lief het lam, dat ginder leeft,
en dat Hij met Zijn schapen zal
toebrengen uit die andere stal!
Dit kan voor óns, heb ik verstaan,
gepaard met bloed en vlammen gaan,
maar Hij wordt Heer in ieder land....
— — — — — — — —
Ik zag Zijn glimlach in de krant.

Tini Van Ameyde.

De gaande en de komende man in Ontario

Na een ambtsperiode van twaalf jaar als Minister President van Ontario, heeft Mr. Leslie M. Frost deze week zijn taak neergelegd. Vriend en tegenstander zijn het er over eens dat Mr. Frost als een zeer kundig bewindsman zijn provincie heeft gediend. Reeds in 1937 deed hij zijn intrede in het provinciale parlement.

Gedurende de conventie van de Progressive Conservative Party, waarin Mr. Frost afscheid nam en waar tevens zijn opvolger werd gekozen, heeft o.m. ook Minister President Diefenbaker het woord gevoerd.

Mr. Diefenbaker prees Ontario's Premier Leslie Frost, wiens aftreden op 66-jarige leeftijd deze conventie noodzakelijk had gemaakt. Hij vertelde een applaudiserende menigte dat hij hoopte in de toekomst nog van zijn diensten gebruik te kunnen maken. Maandagavond toonden de afgevaardigden hun appriciatie voor de 24-jarige dienst van Mr. Frost bij de Ontario Legislature door hem een stationwagen cadeau te geven.

Het was echter de wedloop om het leiderschap die de aandacht van het publiek gegrepen heeft. Daar de Progressive Conservative Party op het ogenblik de meerderheid der 98 zetels in Ontario's legislature in handen heeft, zou de man die tot partijleider gekozen zou worden ook automatisch premier van Ontario worden.

Premier Frost, die na sinds 1949 de teugels in handen gehad te hebben, nu aftrad, had geen opvolger aangewezen. Hij was van de mening toegedaan, dat een nieuwe leider die door de 1780 afgevaardigden van plaatselijke en naburige organisaties gestemd werd, veel meer het vertrouwen van het volk zou hebben dan iemand die zou worden uitgekozen door de leidende figuren uit de partij.

De man, die de overwinning heeft behaald, is de huidige Minister van Onderwijs in Ontario, een 44-jarige advokaat te Londen, Ont. Mr. Robarts had eerst al veel eer behaald aan de Universiteit van Western Ontario voor de oorlog en daarna gedurende de oorlog bij de marine, toen zijn naam telkens werd genoemd vanwege dapper gedrag tijdens de gevechten.

ON YOUR WAY

REFORMING EVERY DAY

"Not as though I had already attained, either were already perfect; but I follow after, if that I may apprehend that for which also I am apprehended of Jesus Christ.

Philippians 3:12.

Reformation Day is past, but reformation must ever be present. The years have piled up to four hundred and forty-four since Martin Luther nailed the Ninety-five Theses on the church door in Wittenberg. To be seen in that public notice is not only the bold action of a stirred soul, but the faithfulness and persistent love of God for His erring children. Throughout the history of His church the Lord's will is not undone, nor His word void. According to the riches of His grace, His covenant children bear His image, they reflect His glory, resonate His word, and respond to His love. Christ in us, the hope of glory.

To hope is not to have, but a patient waiting for yet fuller blessings of the Lord, and in time to come, eternal life. But "the excellency of the knowledge of Christ Jesus my Lord", and being found righteous in Christ before God was Paul's by faith. The Lord of the church through His Word and Spirit worked such faith in Luther also. And His saving grace will abound until the day of the Lord, even to us.

Each generation must grow in that grace and knowledge of our Lord Jesus Christ. Each believer is ever being reformed by the Lord. We stand on the shoulders of our reformed fathers. Thus we must confess with Paul: Not as though I had already attained or "arrived", either were already perfect; but I follow after, I press on to lay hold of all the riches of Christ as my own, for which I have been secured by Christ Jesus. I press on to bring every thought in subjection unto Christ. I follow after Christ to bring the truth of God to bear in every area of life.

The Lord of the church reigns with sovereign love. Let us love the sovereign Lord in the fullest capacity of the image of God which is recreated in Christ Jesus and which He is reforming in us "till we all come in the unity of the faith, and of the knowledge of the Son of God, unto a perfect man, unto the measure of the stature of the fulness of Christ."

And our response must be
"I give my heart to Thee
Promptly and sincerely".
For Thy reforming grace
Until I see Thy face
And Thine the glory be.

John Cooper.

Ingezonden:

Recht en Vrijheid

Het ingezonden stuk van Ds. Habermehl in Calvinist-Contact van 20 oktober 1961 was zeer *teleurstellend*, en feitelijk wel wat *droevig* ook. Dit zeggen wij, niet alleen om de *wijze* waarop de schrijver enkele punten naar voren bracht, als wel vooral om de, ja wat zullen we het noemen, verwarring, die er uit sprak.

Gaat het wel aan, waarde broeder, om maar een beetje ironisch over het probleem van de betekenis van de Schrift voor onze samenleving te schrijven? Zo van: "en wat zegt God's Woord, naar uw gedachte, nu over recht en vrijheid", "een al te goedkoop manoevreren met uitdrukkingen, etc,", "gemakkelijk maar niet Christelijk", om het hier maar bij te laten.

Het komt ons voor, dat uit dergelijk schrijven weinig vertrouwen spreekt in de oprechtheid van de bedoelingen van "mede-zonen der reformatie".

Voor wij aan Rev. Habermehl's probleem: "wat is recht en vrijheid" toekomen, willen we echter eerst een wedervraag stellen.

Hoe absoluut zijn de eisen van God's Woord, waaraan U het antwoord van het "Committee for Justice and Liberty" zegt te willen toetsen?

Wanneer wij in Uw ingezonden stuk lezen: "Nu is het *gemakkelijk*, maar niet christelijk, om alle Union-securities maar over een kam te scheren; zelfs hier is niet alles even goddeloos", dan kunnen wij slechts concluderen, dat *erg* goddeloos afgekeurd wordt door de Schrift, maar dat een *beetje* goddeloos er niet zo op aan komt!

Het komt ons voor, dat dit wellicht ook een van de punten van onze gedachtengang moet zijn, namelijk: de absoluutheid van God's eisen.

Zo belanden we dan bij het punt: "Recht en Vrijheid". In de eerste instantie kan het verhelderend werken, als wij Rev. Habermehl verzoeken, even over te lezen wat wij nu *precies* schreven.

Waar wij op doelen in onze zinsnede: "Dat betekent dan ook, dat ons comité zich bezighoudt met bovengemelde aangelegenheid uitsluitend en alleen omdat God ons in Zijn Woord voorhoudt, dat wij ten allen tijde moeten handelen in overeenstemming met *Zijn* Wil en tot *Zijn* Eer". U ziet, we waren heus niet *al* te mysterieus.

Het komt ons voor, dat *deze* vrijhied weinig uit te staan heeft met de Griekse vrijheidsgedachte, die Rev. Habermehl meende te ontdekken; *waar* dat gevonden werd is ons ten enen male een raadsel.

Liever houden we het inderdaad met het vrijheidsbegrip uit de Schrift. Maar dan is Rev. Habermehl toch niet volledig: "Liefde", "opbouw van een ander" en "dienstbaarheid" drukken beslist niet geheel uit, wat de *gehele* Schrift hierover zegt.

Om de bekende A. Borst Pzn het woord te geven in zijn "Mens en Gemeenschap", (uitgegeven als deel van de publicatie "Christelijke Sociale Politiek in deze tijd" van de Antirevolutionaire partijstichting): "Wie uitsluitend koning mens wil dienen in de bevordering van het eigen of het z.g. algemene belang, en zelfs zeer ideële motieven daarvoor aanvoert, zal uiteindelijk ervaren mis te tasten.

Gods Wet bestaat uit twee tafelen, waarvan de tweede onlosmakelijk aan de eerste verbonden is.

Dit allereerst ons eigen volk te verkondigen is Christelijk sociale politiek.

Zeker, de mens te dienen is belangrijk, — het lijkt op de vervulling van de tweede tafel van Gods Wet, de dienst aan de naaste, — maar zonder de dienst van God is het krachteloos. God heeft belang bij de mens. Hij schiep hem naar Zijn beeld en gelijkenis. Hij heeft in Zijn genadeloze erbarming de mens zelfs zo belangrijk geacht, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in hem gelooft, niet verderve, maar eeuwig zal leven.

Onze Christelijk sociale strijd moet dus vooral gaan tegen de leugen der neutraliteit. Wij moeten het ieder verkondigen, dat alles, ook de maatschappijhervorming, de verhoudingen in onze samenleving, staan onder de tucht van Gods gehele Wet, waarvan het eerste gebod is: Gij zult geen *andere* goden voor Mijn aangezicht hebben.

Wel dienen wij steeds te bedenken, dat de *liefde is de vervulling van Gods Wet.*

Christelijk sociale politiek is dienovereenkomstig een strijd voor waarheid, voor recht en voor gerechtigheid in het betrachten *van liefde tot de naaste, in dienst van God*, de Schepper en Onderhouder van *al wat leeft*".

U ziet "Vrijheid" is geen ongebreideld begrip, het is slechts Vrijheid indien het zich onderwerpt aan Christus (Gal. 5).

Onlosmakelijk hier aan verbonden spreken wij over "Recht", en en dat noemen wij feitelijk eerst, zoals het ook moet zijn.

Eerst "Recht", en dan kan "Vrijheid" slechts volgen als resultaat daarvan.

Ook hier geven we gaarne een definitie door, gegeven door M. Ruppert in die zelfde publicatie, waar staat: "Op Gods aarde moet *gerechtigheid* heersen. "Zoekt eerst het Rijk Gods en Zijn gerechtigheid". Dat wil zeggen: De verhoudingen en toestanden moeten beantwoorden aan de orde van God. Niet de concentratie van *macht* (van welke mens of welke groep ook) spreke daarom het laatste woord; de macht sta in dienst van het recht.

Christelijk-sociaal is daarom: altijd weer opnieuw de toestanden en verhoudingen meten aan de gerechtigheid, die God vordert en alles wat daarmede in strijd is, bestrijden".

Waren wij zo erg fout, toen wij aannamen dat deze begrippen "Recht en Vrijheid" na decennia van Christelijk Sociale studies en acties, toch onderhand wel gemeengoed behoorden te zijn?

Natuurlijk kunnen wij ook uitgebreid gaan schrijven over de vele zijden van het probleem van het verplichte lidmaatschap, de gedwongen geldelijke bijdrage, etc. etc. Maar ook dat is feitelijk wel wat overbodig.

Schreef C. Smeenk niet reeds jaren geleden dat: "Niet *een* bepaalde organisatie mag zich alle macht toeeigenen en "andersdenkenden" welbewust uitsluiten. Er moet altoos ruimte worden gelaten voor de ontplooiing der afzonderlijke organisaties, die in *federatie* voor heel het vak de *eenheid* vinden, waaraan het bedrijf behoefte heeft. Er mag geen *conscientie-dwang* zijn. Dit gevaar zou dreigen, wanneer het lidmaatschap van een *bepaalde* organisatie als voorwaarde werd gesteld, om werk in zeker vak te vinden, of om zich als ondernemer te mogen vestigen".

Dit is het nu, waar het comité zich voor wil inspannen: erkenning van de Christelijke gewetensvrijheid. Wat dan inhoudt het bestrijden van de anti-Christelijke bepalingen in de huidige wetgeving.

De anti-Christelijke bepalingen die God's ordinanties met voeten treden, omdat deze bepalingen geen rekening houden met "Recht en Vrijheid" zoals de Bijbel leert.

En de Bijbel is absoluut, dat is toch ons uitgangspunt.

Dan kunnen we ons slechts onderwerpen aan het bindend gezag van die Bijbel. Dan kunnen we zeer zeker niet kwaad met kwaad bestrijden, want dan zitten we direct weer met onze *menselijke* redeneringen klaar.

Wat moeten wij dan denken "van de vele ware gelovigen van dit land buiten onze kring?"

Dankbaar zijn, dat er vele ware gelovigen zijn, dankbaar zijn, dat God ons hier geplaatst heeft, want onze levingsbeschouwing is niet relatief, die moeten wij aan onze broeders in Christus meedelen, *omdat* de Schrift dat zegt, voor alle tijden.

En dan weten wij, dat onze strijd in feite reeds is gewonnen

Groots, dat het God behaagt onze schamele pogingen te gebruiken, opdat Zijn Naam geëerd moge worden

Het "Committee for Justice and Liberty vraagt alleen daarom: *"HELPT U OOK?"*

The Committee for Justice
and Liberty,
P.O. Box 151,
Rexdale, Ontario.

COMITE VOOR RECHT EN VRIJHEID

Naar aanleiding van de aankondiging in ons blad over de oprichting van bovengenoemd comité, als ook van de reactie daarop o.a. in het ingezonden stuk van Rev. D. N. Habermehl, hebben wij veel brieven gekregen. Vriendelijke brieven en boze brieven. Er zijn lezers, die menen dat wij ons dadelijk als redactie hadden moeten uitspreken, terwijl anderen menen, dat er in het geheel niets over gepubliceerd had moeten worden. Daar tussen in liggen nog andere standpunten.

Wij hebben echter steeds het standpunt ingenomen dat er in ons blad ruimte voor meningsuiting moet worden gegeven. Het kan voor ons allen van belang zijn kennis te nemen van elkanders opvattingen. Dat wil uiteraard niet zeggen, dat Calvinist-Contact het eens is met allen, die ons schrijven. Wij kunnen evenmin alle brieven plaatsen. Wij moeten ons beperken tot het weergeven van meningen, waardoor het kan voorkomen dat wij bepaalde brieven niet publiceren, indien het daarin weergegeven standpunt reeds in een ander ingezonden stuk is uiteengezet. Daarin moet men een redactie kunnen vrijlaten.

Het gaat ons allen om wat geschreven en gedacht wordt, niet of een bepaalde persoon wel en een ander niet wordt geciteerd.

Indien daartoe aanleiding of behoefte bestaat, willen wij t.z.t. graag onze zienswijze over het vraagstuk geven, doch wij voelen er niets voor deze zienswijze à priori als een domper op de discussie te zetten.

Red.

Ingezonden

RECHT EN VRIJHEID

Wekelijks reserveert Calvinist-Contact een hoekje om haar lezers in te lichten over het blad, abonnementsprijs en niet in het minst wie de "Editors" zijn.

Alle "Editors", maar vooral de "Department Editors" worden geacht autoriteiten te zijn op hun speciaal terrein.

Wanneer we dan ook bij de "Department Editors" de naam van Ds. Habermehl zien staan, kunnen we er ons alleen maar over verblijden dat een man die nog maar enkele jaren in dit land verblijf houdt, zich al zo in de nieuwe situatie heeft ingewerkt dat hij al geruime tijd als een autoriteit beschouwd wordt. Als dan nog in acht genomen wordt dat hij die autoriteit bezit op het sociaal-economisch terrein, raak je nog meer onder de indruk want dit terrein schijnt in dit land de politiek nog in belangrijkheid te overtreffen.

Het is dan ook niet te verwonderen dat, nadat ik onder het opschrift "Geen geldig gewetensbezwaar", C.C. van 20 October, een lang artikel van de hand van Ds. Habermehl vond, de krant terzijde werd gelegd om hem op een rustiger moment weer met grote belangstelling ter hand te nemen.

Ik heb het artikel gelezen, herlezen en ten derde male uitgespeld. Het stuk is twee-kleurig geworden; zwart van het drukken en blauw van de aantekeningen maar, en dit pleit niet voor mijn intellect, ik wist niet wat er van te denken.

Ds. Habermehl is blij met wat het comité voor Recht en Vrijheid tracht te doen voor de twee ontslagen broeders, maar dat het comité niet stil wil blijven staan bij dit ene geval doch verder wil verontrust hem want, zo zegt hij, het comité is niet erg duidelijk geweest in haar tot nu toe verstrekte inlichtingen aangaande de te volgen richting.

Ik wil niet geloven dat Ds. Habermehl's verontrustheid betekent dat hij in het nauw gedreven is, maar hij maakt wel rare sprongen.

Als het comité in haar artikel (C.C. 6 October) zegt dat ons als Christenen *DIE* vrijheid, nml. de vrijheid "to associate or not to associate", wordt ontzegd, zegt Ds. Habermehl dat het hem nog helemaal niet duidelijk is dat ons als Christenen *DE* vrijheid wordt ontzegd in dit land. En dat hierin Gods Ordinanties met voeten zijn getreden staat volgens hem nog te bezien. Het is, zegt hij, maar een goedkoop manoevreren met uitdrukkingen, die het bij velen wel doen.

Nadat Ds. Habermehl voor zichzelf heeft aangenomen dat het wel de "Union securities" zullen zijn die door het comité worden aangemerkt als vrijheid rovend en Goddelijke ordinanties vertredend, krijgen we — na een zijdelingse opmerking aan het comité dat het wel "gemakkelijk, maar niet Christelijk is om alle "Union securities" over één kam te scheren" — een uiteenzetting wie wel en wie niet voor "compulsory check-off" zijn.

Wanneer we echter de uiteenzetting over het woord "Vrijheid" lezen wordt ons misschien de ongerustheid van Ds. Habermehl wat duidelijker. Stel dat het comité er een heidens vrijheidsbegrip op na hield!! En daarom wordt het comité voor Recht en Vrijheid gevraagd duidelijk te zeggen "wat zij bedoelt met "recht" en "vrijheid" — *opdat wij haar aan Gods Woord kunnen toetsen en weten mogen, of wij omwille van God en van Canada's welzijn helpen, of niet*".

Het moet mij van het hart dat Ds. Habermehl's artikel voor mij onbegrijpelijk is. Wat beoogde hij er mee? Welke zaak trachtte hij te dienen? Of waren al deze opmerkingen alleen maar om meer informaties te verkrijgen?!

Onder het artikel van het comité (C.C. 6 October) staan een veertiental namen van personen waarvan het overgrote deel zeker niet minder belangstelling en ervaring in dit land heeft of minder geinformeerd is dan Ds. Habermehl. En van het merendeel van deze personen weet Ds. Habermehl zeer nauwkeurig wat hun standpunt is, ook aangaande het "vrijheidsbegrip", en welke richting zij willen volgen.

Natuurlijk mag men niet *alleen* op namen van personen afgaan. Het persoonlijk *doordenken* van zaken en zo tot een standpunt komen is de aangewezen weg. Maar om als autoriteit op dit gebied zo'n artikel te publiceren, nee, ik geloof niet dat daar ook maar *één* zaak mee gediend is.

Het is dan ook verblijdend dat de redactie van *Calvinist-Contact* het artikel "vooralsnog" voor rekening van de schrijver laat. We hopen dat dit zo blijft.

Rexdale, Ont. E. J. Meijers

To the Point

Antwoord aan Rev. J. Van Harmelen

Dear Rev. Van Harmelen,

In het vorige nummer van ons blad las ik de brief, die U aan schrijver dezes heeft gericht. Wat ik schreef was niet "to the point!" Maar blijkbaar wel een beetje tegen Uw kerkelijke, theologische en oecumenische schenen.

Mag ik, na het grondig onderzoek, dat U hier naar ingesteld hebt, mijn excuus aanbieden voor de bewering, dat in Jarvis Street Baptist Church zelfs Baptisten wedergedoopt worden? Deze inlichting kwam van Baptistische ministers, maar schijnt inderdaad op roddelpraat te berusten.

Overigens heeft de rest van Uw brief mij geen relief gebracht.

Ik begrijp niet goed waarom dit allemaal er bij gebracht moet worden. Ook bij nadere navraag blijkt de kerk van Dr. Shield, later Dr. Slade, slechts een klein splintergroepje te zijn van niet meer dan 15 á 20 kerken, die volgens een predikant van de Evangelical Baptist churches ontstaan is, na eerst de scheuring in de 20 jaren over het modernisme, en daarna door een nieuwe splitsing in het begin van de vijftig jaren.

Het zegt mij toch wel iets, dat deze groep toen weer apart kwam van de Evangelical churches, die ruim 200 kerken tellen. De redenen, die van deze zelfde zijde werden opgegeven, waren: "We verschillen in principe niets, maar Dr. Slade wilde niet weten van Women missionary groups en Youth groups in de kerk". Dit kwam allesbehalve van een vijand van Dr. Shield en Dr. Slade, maar van iemand die mij verzekert, dat hij in wezen geen principieel verschil met hen heeft.

Uw argument over de orthodoxie van deze groep zegt mij weinig. Het ging over de vraag of Dr. Slade, als leider van dit kerkgroepje in het hopeloos verdeelde Evangelical kerkelijk leven, de man was om voorlichting te geven over het Oecumenische vraagstuk. De predikanten waren teleurgesteld. Ik denk begrijpelijk. Want ik krijg van het hele geval de indruk, dat men aan het verkeerde adres om deze voorlichting gevraagd heeft. Ging U vroeger als gereformeerd predikant in Nederland om voorlichting over een dergelijk vraagstuk bij een of andere splintergroep te biecht?

Volgens Uw bewijsvoering voor Dr. Slade, zou het er alleen maar omgaan of zo'n groepje goed orthodox is.

Wat ik bedoelde (en nog bedoel) is dit: er is een soort orthodoxie, waarmee wij net zo weinig opschieten wat onze kerkelijke en theologische problemen betreft, als met het Modernisme. Een Orthodoxie, die VOOR ONZE MENSEN soms nog gevaarlijker is dan het Modernisme.

Het modernisme kennen en onderkennen ze nog wel, maar de dwalingen van het fundamentalisme nemen hen mee voor ze het weten.

En juist vele van deze fanatieke groepen maken daar graag gebruik van, vooral t.a.v. onze jonge mensen.

Hebt U overigens wel eens een kerkje of een groep gevonden, dat U niet verzekert, dat het voor de waarheid strijdt?

Of een geschorste of uitgeworpen dominee, die niet vanwege "de waarheid" uitgeworpen werd?

Het briefje onder aan Uw schrijven vind ik ronduit droevig. Iemand krijgt een doctorsgraad toch niet omdat een leider in zijn kerk zijn invloed wil versterken? Dat U dit blijkbaar normaal vindt, stelt mij voor raadselen.

Ik vind ook dit maar een onkerkelijk gedoe.

U wilt graag mijn naam weten. Het spijt mij, hiervoor heb ik een accoord met de redactie. Gelijk Arie het heeft en b.v. Saskia. En dus hoop ik dat U nu niet meer al te boos bent en dat ik niet weer verkeerde dingen heb gezegd, ook al verschillen U en ik misschien wereldwijd in de waardering voor sommige Baptisten groepen in Canada, als het aankomt op het gesprek over de Oecumene.

Daarom eindig ik met gevoelens van hoogachting met een •

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.
Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

Boekbespreking

WAT HEBBEN WIJ TOT ROME TE ZEGGEN?, door Ds. J. Overduin. Uitgave J. H. Kok N.V., Kampen.

Ds. J. Overduin heeft een boekje geschreven, dat de belangrijkste verschillen tussen Rome en de Reformatie bespreekt. Het leergezag, de weg des heils, de mariologie en de zeven sacramenten komen achtereenvolgens aan de orde.

Dit werkje is een belangrijke aanwinst in de literatuur over Rome.

Allereerst omdat het vermijdt alle onvruchtbaar en zondig antipapisme dat in Rome niets dan kwaad, bedrog, bijgeloof, machtswellust, domhouderij van het volk en geldzucht ziet. De titel van het boekje spreekt al duidelijke taal in dezen. Die is niet: "Wat hebben wij tegen Rome te zeggen?", maar "Wat hebben wij tot Rome te zeggen?". Eén van de eerste zinnen is: "Er zijn zovele anti-christelijke machten. Moeten wij niet meer de eenheid zoeken? Er is toch nog veel, dat ons verbindt. Inderdaad."

In de tweede plaats wordt in dit boekje zo duidelijk en eenvoudig geargumenteerd. Zelfs degenen, die niet veel kunnen verwerken, kunnen dit betoog met gemak volgen. Het betekent niet, dat de verschillen tussen Rome en de Reformatie nu maar goedkoop en oppervlakkig weergegeven worden. Integendeel, er wordt op die verschillen behoorlijk diep ingegaan. Maar het is allemaal zo glashelder geschreven.

Vervolgens, Ds. Overduin legt de norm van de Heilige Schrift aan en deze norm alléén. Dit is juist. Want dáárom gaat het in de Kerk en het Koninkrijk.

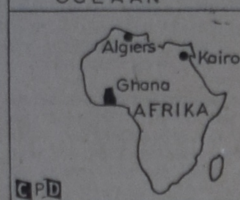
In de vierde plaats leest dit boekje zo prettig, omdat het geschreven is vanuit de evangelisatie-houding. Het is niet gepubliceerd om zich tegen Rome af te zetten of om zich van Rome af te maken en zich gezapig en tevreden terug te trekken in de eigen Kerk, maar het is geschreven met de bedoeling, dat het "velen uit het schemerdonker in het volle licht van het Evangelie zal brengen".

Al met al, lectuur die ons verder helpt in het doorgronden van Rome én in het bereiken van Rome met het Evangelie der genade.

Tenslotte een wens: een werkje als dit moest in het Engels en het Frans vertaald kunnen worden. Vooral in het Frans zou het uitstekende diensten kunnen bewijzen in Montreal en Quebec, waar millioenen in het "schemerdonker" leven.

N. B. Knoppers.

NEGERS VOEREN MILJOENENPROJEKT UIT

Dag in, dag uit denderen vrachtwagens langs de kust van Ghana in een wedstrijd tegen de tijd. Want zwart-Afrika heeft zijn eerste grote eigen projekt, in de vorm van de aanleg van de grootste kunstmatige haven van Afrika. Dit werk wordt voor het belangrijkste deel gheel door de negers zelf uitgevoerd en in Ghana vindt met het projekt dan ook een toetssteen voor de kracht van de nog maar zo kort zelfstandige negerstaten. Er wordt hard gewerkt want in 1962 moeten de eerste oceaanschepen de Temahaven kunnen gebruiken. De haven komt plm. 20 mijl ten oosten van de hoofdstad van Ghana (zie kaart) te liggen en de directe kosten voor de bouw van deze grootste kunstmatige haven van Afrika, bedragen ca. veertig millioen dollar. Later komen er bij deze haven nog grote complexen fabrieken, opslagruimten, koelhuizen e.d.

De aanleg van een dergelijk grote haven is noodzakelijk geworden door de uitvoering van een der grootste electro-technische projekten ter wereld. Dit is n.l. de bouw van electrische centrales, stuwdammen en aluminiumfabrieken in de Voltarivier, een projekt ter waarde van ca. $ 25 millioen.

Dit enorme projekt vroeg het bestaan van een grote haven, een haven die er niet was, maar die nu in 1962 gereed zal zijn. Daarom heeft men de rotsen voor de kust laten springen, wegen aangelegd, grote stukken woest terrein bebouwd en dit alles in een fors tempo. Ongeacht regen, en als het in Afrika regent dan REGENT het ook, hoge temperaturen en stof werd en wordt het werk voortgezet want het onafhankelijke Ghana heeft een nieuwe kust nodig om te leven.

Op Donderdag 16 November a.s.

zal er een

GROTE VERGADERING

worden gehouden in de basement van de Christian Ref. Church of

BROCKVILLE, ONTARIO

om 8 uur.

Doel is om tot een oprichting te komen van een

CHRISTIAN HIGHSCHOOL SOCIETY IN DISTRICT EAST EAST VAN ONTARIO

De spreker zal zijn Rev. H. A. VENEMA van Toronto.
De volgende plaatsen zijn in dit district opgenomen:

ATHENS	KINGSTON	PEMBROKE
BROCKVILLE	MONTREAL	RENFREW
CORNWALL	NAVAN	WILLIAMSBURG
KEMPTVILLE	OTTAWA	

Please, send delegates to this important meeting!
Het belooft een belangrijke avond te worden, daarom rekenen wij op een grote opkomst.

Federation of Christian Farmers Association

Op 14 October j.l. hield bovengenoemde federation een vergadering te Woodstock, die onder leiding stond van haar voorzitter Mr. B. Zylstra.

Naar aanleiding van het voorgelezen Schriftgedeelte uit Genesis 13, hield de voorzitter een korte openingsrede waarna de secretaris rapport over de vorige vergadering gaf.

Er was een schrijven van Mr. Haverkamp uit Nederland, van Mr. S. Vander Ploeg uit Kemble en van Mr. Kaemingh, de bekende emigratie leider uit Nederland.

Dit laatste schrijven was bedoeld als een concept voor een rondschrijven aan alle immigrantenkerken in Zuid Ontario met het verzoek om dit ter hand te stellen aan een broeder farmer die het georganiseerd optreden van de Christelijke Farmers op zijn minst gewenst acht met het verzoek of die broeder contact opnemen wil met de Federation. Ook de secretaris had een concept voor een dergelijk rondschrijven voor alle Protestantse kerken in geheel Canada. Het werd hem echter niet toegestaan een rondschrijven aan de kerken te zenden, de meerderheid van de vergadering wilde de predikanten aanschrijven om contact adressen in hun gemeente voor persoonlijk contact met de federatie. Vanzelfsprekend blijft dit rondschrijven beperkt tot onze naaste omgeving.

Hierna volgde de bestuursverkiezing. Aan het dagelijks bestuur werden toegevoegd als Algemeen-adjunct Mr. L. Markusse, R.R. 1, Wyoming en als penningmeester Mr. K. Amsinga, R.R. 2, Goderich.

Daar wij niet weten hoe de groei van onze organisatie zal zijn deze winter, werd besloten dat dit voorlopig het bestuur zal zijn.

Bij de aanvang van de middagvergadering ging Mr. De Schiffart van Strathroy ons voor in het gebed. Eerst werd de pers besproken. Allen zijn ervan overtuigd dat wij zo spoedig mogelijk met een eigen blad moeten beginnen, doch zij weten ook dat die mogelijkheid er nog niet is. Ons eerste werk zal zijn, te proberen meer plaatselijke verenigingen te krijgen. Eerder zijn er in deze omgeving ook dubbel zoveel geweest als er nu zijn. Ook zal getracht worden in verschillende, ook kerkelijke bladen, iets geplaatst te krijgen over onze Christelijke Farmers organisatie over het doel en de noodzaak daarvan. De voorzitter gaf ons nog een lijst van geschikte en actuele onderwerpen om op de plaatselijke verenigingen te behandelen. Gesproken werd nog over de Credit Unions, zoals die bezig zijn zich te ontwikkelen, over de te verwachten nieuwe melkregeling en over het landbouwonderwijs voor onze jongeren. De vergadering is van mening dat vooral de zorg voor dit onderwijs een taak is voor onze organisatie en plaatselijke verenigingen. Algemeen is bekend dat één van de voornaamste redenen van het slagen van de Nederlandse emigranten is dat zij goed onderlegd waren; dus kan ook voor onze jeugd het landbouwonderwijs niet gemist worden.

Na de rondvraag ging Mr. Douma uit Athens ons voor in dankgebed en sloot de voorzitter de vergadering.

Aanwezig waren de afgevaardigden van zes plaatsen.

C. Verburg, secr.

Een vrouw achter her stuur

Regelmatig achterom kijkend of er geen politieagent me op de hielen zat, reed ik met een flink vaartje stadwaarts. Het was tien over vijf en in twintig minuten zou de winkel dicht gaan. Als ik opschoot kon ik het net nog halen. Verdraaid! In de verte zag ik plotseling dat de straat afgezet was en een groot bord met "detour" versperde de weg! Ook dat nog! "Waar is de detour?" vroeg ik aan een van de werkmensen, die aan de opgebroken spoorlijn bezig was, de reden van de wegomlegging.

Met een brede armzwaai beduidde de man me terug te gaan. "Go to the other overpass on Ontario Street," antwoordde hij. "Ontario Street!", schrok is. Dat was net de andere kant uit! Zeker 2 mijl om en dan al die stoplichten! Dat haalde ik nooit! Besluiteloos bleef ik even zitten nadenken. Maar opeens kreeg ik een helder idee: Natuurlijk was er hier in de buurt wel een of ander weggetje wat over de spoorlijn liep. Als ik eerst maar aan de andere kant van die rails was....

Vlug startte ik de wagen en reed de straat in, die een klein eindje evenwijdig met de spoorlijn liep. Al rijdend kwam ik echter tot de ontdekking dat deze weg steeds verder van de spoorbaan afboog. Als ik nu maar gauw een dwarsweggetje zag! Juist toen ik er over piekerde om terug te keren, zag ik een weg zo breed als een royaal Hollands fietspad de richting van de spoorlijn uithobbelen. Het weggetje liep over een tamelijk hoge berm en had aan weerskanten hier en daar een pluk gras.

Ik liep de auto uit en nam de situatie op. 't Zou wel lukken, dacht ik. Onze auto heeft per slot maar bescheiden afmetingen. In het begin ging het best, maar toen ik eenmaal goed op dreef was, leek het net alsof het pad smaller werd. Ook liep het plotseling vrij steil omhoog. Even later moest ik weer een duik nemen naar beneden. Ik vond het doodeng. Stel je toch eens voor dat ik de weg afschoot en het dijkje afrolde!

Ik had allang spijt dat ik deze gewaagde tocht ondernomen had. Het was gekkenwerk. Maar omkeren kon ik nergens, dus moest ik noodgedwongen mijn tocht wel vervolgen.

De spoorlijn kwam nu dichterbij. Weer een heuvel, maar dan zou ik er ook zijn! Hortend en stotend kroop mijn wagentje gedwee de helling op, waar de spoorlijn dwars overheen liep. Ik hield mijn ogen strak op de weg voor me gericht, daar ik te benauwd was om de weinige ruimte naast de auto te durven opnemen.

Ik slaakte een zucht van verlichting toen ik boven op de rails stond. Dat had ik hem toch maar netjes gelapt! Nu nog een paar honderd yards en ik was weer op de begane grond. Voorzichtig reed ik naar beneden.

Plotseling sloeg mijn hart een slag over. Het was of ik een spookverschijning zag. "Nee, nee," kreunde ik totaal verslagen. Aan het einde van het weggetje stonden twee stevige witte palen als een paar schramme schildwachten de weg te bewaken zodat er geen auto door kon. Amper een mens kon zich tussen de palen heenwurmen. Verdoofd bleef ik zitten. Wat nu? Het enige wat er op zat, was achteruit terug rijden. Maar dat durfde ik niet. Nooit! Vooruit was het al een heksentoer geweest, maar achteruit....!

Naar huis lopen dan en de auto laten staan? Maar het begon al te schemeren en straks zou het helemaal pikkedonker zijn, dan was er zeker geen beginnen meer aan. En morgenochtend had mijn man de auto nodig....

Met de moed der wanhoop startte ik de auto en zette hem in ziin achteruit. Ik zat bijna achterste voren in de auto om de weg maar goed in de gaten te kunnen houden. Ik durfde amper gas te geven. Schoorvoetend, schokkend en slingerend klauterden de wagen en ik achterste voren de helling op, terwijl afgrijselijke visioenen me voor ogen zweefden. Eén yard te veel naar links of rechts en ik zou met auto en al naar beneden kukelen en over de kop slaan. In gedachten zag ik al een foto in de krant: Een wrak van een auto met vier wielen in de lucht als waren het de pootjes van een spartelend hondje... "Gewaagd en onverantwoord kunststuk met droeve afloop" stond er met vette letters boven.

Plotseling remde ik. Ik durfde niet verder. Eerst wilde ik me overtuigen dat ik nog recht op de weg stond.

Zenuwachtig sprong ik uit de auto en liep omhoog. Op hetzelfde ogenblik begon de wagen vooruit te glijden de helling af. Ik had in mijn paniekstemming de handrem vergeten! Ik vloog op het portier af, rukte het open en drukte op het eerste de beste pedaal dat onder mijn voeten kwam. Een woedend gebrul van protest weerklonk. Ik had op het gaspedaal getrapt! De wagen slingerde als een dronken matroos, terwijl ik half in en half uit de wagen mee naar beneden gleed. Nog een ogenblik dan zouden we samen de afgrond in storten....

Toen vond mijn voet het rempedaal en met een schok kwam de wagen tot stilstand, aan de rand van de berm. Trillend over lijf en leden plofte ik neer op het natte gras en begon van narigheid een deuntje te huilen.

Het duurde meer dan 5 minuten voordat ik de moed had om zelfs maar naar de wagen te kíjken en zeker nógeens vijf voordat ik er weer in durfde. Als de auto met het starten ook maar iets vooruit schoot, dan....

Met de ene hand omklemde ik de handrem en met de andere het stuur. Mijn hart klopte in de keel toen ik startte. Ik gaf een enorme peut gas en de wagen schoot achteruit als een steigerend paard. Pas toen ik heelhuids weer op de spoorbaan stond, durfde ik wat ruimer adem te halen. Dit gedeelte was gelukt. Nu de volgende hindernis!

Achteruit naar beneden!

Het zweet stond in mijn schoenen en na elke afgelegde yard stopte ik en ging ik de auto uit om de stand van zaken èn van de wielen op te nemen. Na bijna een uur zuchten en zwoegen in dreigende doodsnood, kwam ik eindelijk heelhuids op mijn uitgangspunt terug: De straatweg.

Bibberend en bleek sloeg ik de weg naar huis in.

Ik had een gevoel alsof ik een pak slaag had gehad. En ik had het verdiend ook....

License number 769656 R.

TO THE POINT

EEN BAKEN IN ZEE . . .

Dezer dagen berichtten de kranten, dat op een conventie van de jeugdorganisatie der N(ew) D(emocratic) P(arty) in Ontario, een resolutie werd aangenomen, waarin aangedrongen werd op verwijdering van het "protestants religious onderwijs" van de public school. We vinden dit besluit betreurenswaardig en toch verheugend.

Betreurenswaardig, omdat hiermee wel zeer duidelijk wordt gedemonstreerd hoe de jeugd van Canada (althans een deel er van) zeer bewust bepaalde lijnen van ongeloof volgen gaat. Zeker onder deze jongere mensen zullen er geweest zijn, die vanwege de "eerlijkheid" hiervoor stemden. Maar we zullen toch de plank wel niet ver misslaan, wanneer we aannemen, dat hier beslist ook een zich keren tegen de Christelijke boodschap als zodanig een belangrijke rol speelde.

Welk land kan zich daarover verheugen? Als de jeugd, die zelf in kerk en school, naast het gezin, het evangelie heeft ontvangen zo bewust nee gaat zeggen, dan heeft het proces der ontkerstening zeer beslist op de harten gelegd.

Aan de andere kant vinden we dit besluit verheugend.

Want dat de christelijke boodschap in Canada voor velen alle zin en mening verloren heeft, kan U elke dag op vele wijzen ervaren. Maar zo gauw het aankomt op het onderwijs van onze kinderen dan zingt nog steeds een groot deel der christenheid het lied mee van de "onverdeelde eenheid", door een zo groot mogelijke christelijke neutraliteit.

Daartegen trekt deze resolutie duidelijke lijnen. Ze zegt eerlijk en onomwonden: "Wij willen klaarheid in de richting van het ongeloof".

Mogelijk zullen daardoor des te meer anderen zeggen: "Wij willen klaarheid in de richting van een duidelijk en beslist geloof".

Zo vervult deze resolutie ons met zorg: want aan deze jeugd kon wel eens de toekomst zijn in Canada.

Maar toch ook vervult ze ons met hoop: want nu komt er misschien hoop, dat de jeugd van Christus zal gaan zeggen: "Vanwege de toekomst die aan ons is, zullen we vanuit klaar en duidelijk omlijnd verzet tegenstand bieden".

En mogelijk zullen dan zelfs de kerken naar de stem van haar jongeren gaan luisteren. En ontwaken uit de droom van emotioneel spiritualisme en anderzijds van rationalistisch formalisme.

Laten we hopen dat voor dit alles dit besluit als een baken in zee mag dienen.

D. VAN DER STOEP

Zijn dat uw kinderen?

(28)

's Middags leest Mies haar detective-roman uit. 's Avonds gaat ze weer mee naar de kerk, om de dag verder te breken. Onder 't zingen zoekt ze weer naar Jan, maar ook nu ontbreekt hij.

's Avonds speelt ze voor haar moeder psalmen op het orgel. Moeder zit stil in haar stoel. Ze schijnt het te waarderen. Ja, dat schijnt. Zo ik niet had geloofd, dat in dit leven. Ze zingt mee. Waarom kan ik haar nu niet vragen, denkt Mies, wat er in haar omgaat als ze dit zingt. Raakt het de snaren in haar hart? Komt er muziek uit? Ik hoor niets. Ik weet niet of ze zelfmoord wil plegen of dat ze zalig sterven kan, en dat diende men toch tenminste van zijn moeder te weten.

Mies komt op 't kantoor. Jan is juist van een reis naar huis teruggekeerd en zit achter Hibma's bureau wat correspondentie door te lezen. Mies klopt en staat binnen en Jan, die juffrouw Raven dacht te zien, kijkt haar geschrokken aan. Houterig staat hij op en steekt zijn hand uit.

'Dag Jan.'

'Dag... eh... Mies.' Hij sleept een stoel aan. 'Kom je eens kijken hoe de zaken staan?'

'Ik kom in opdracht van Mama. Je stuurt haar te veel.'

'Het bedrag, dat je vader elke maand opnam.'

Mies haalt een briefje uit haar tas. 'Ik heb hier een aantal particuliere giro-verschrijvingen en stortingen. Mama weet er geen raad mee. Maak jij dat even in orde, en stuur haar voortaan de rest.'

'Met plezier,' zegt Jan. Ze zien elkaar bijna niet aan en zolang het over zaken gaat wil het gesprek wel vlotten. Maar dan zitten ze een ogenblik zwijgend tegenover elkaar en Jan pijnigt zijn hersens af hoe hij haar een poosje op die stoel kan houden. Als ze nu zonder meer weggaat zal hij zich hopelozer voelen dan ooit.

'Hoe bevalt het je ginder?'

'Goed.' En nu?

'Heb je een prettig kantoor?'

'Dat gaat best.' En nu?

'Bevalt het je in je kosthuis?'

'O ja.' En nu?

Mies krijgt er schik in. Ze blijft nog wat zitten. 'Kun je 't nogal redden zonder Papa?'

'Dat gaat best.'

'Zie je de andere lui nog wel eens?'

'Weinig.'

'Blijft het je nogal bevallen in... eh... je kosthuis?' Er zit een lach in haar stem en Jan lacht nu ook, als een boer die kiespijn heeft.

'Ik ga weer eens,' zegt Mies, 'je wilt Mama dus wel bijstaan?'

'Graag,' antwoordt Jan, 'het gaat vooruit, hè, met je vader?'

'Gelukkig wel.' Mies staat op. Jan ook en loopt om het bureau heen om haar uit te laten. Hij houdt haar hand een ogenblik krampachtig in de zijne en zij laat haar daar, dat ogenblik. Ze moet zelf de deur nog openmaken.

Als hij haar achter Mies gesloten heeft, gaat hij voor het raam staan en ziet haar beneden de deur uitkomen. Zij kijkt naar boven en zwaait met haar handschoenen. Hij steekt zijn hand op en drukt zijn hoofd tegen de ruit om haar tot de straathoek na te kijken. Hij gaat achter het bureau zitten en spreekt met de hoop, die in zijn hart is opgestaan. Waarom kwam ze persoonlijk hier? Ze had een briefje kunnen schrijven of op kunnen bellen. Ze was zo ongewoon onzeker. De papieren van zijn liefde, die hij aan 't afschrijven was, gaan zienderogen omhoog. De markt is willig.

Jan leest verder in het stapeltje correspondentie, maar het dringt niet tot hem door, wat er in de brieven staat en spoedig schuift hij ze opzij.

Hij zoekt naar een methode om weer met Mies in contact te komen. Is er geen boodschap te verzinnen? Hij leest het briefje van Mies na. 't Is allemaal zo klaar als een klontje. Hij denkt er een poosje over na. Hij heeft de vorige maal mevrouw Hibma het geld laten brengen. Heeft ze het niet liever op de particuliere rekening van Hibma gestort? Jan grijpt naar de telefoon, met een bonzend hart.

Hij krijgt het meisje. 'Is juffrouw Mies misschien thuis?'

''k Geloof het niet. 'k Zal even zien, een ogenblik.'

Stom, hij had even moeten wachten. Ze kan nog maar amper thuis zijn. Hij legt zijn hand op de hoorn en fluit. 't Is tenslotte een goede boodschap.

De stem van het meisje: 'Nee, juffrouw Mies.... o, daar komt ze juist aan, een ogenblik. Juffrouw telefoon voor u.' De stem is nu ver van de hoorn. Verdikkeme, wat moest hij vragen? O ja! Daar komt ze. 'Ja, met Mies Hibma.'

'Ja Mies, met Jan, ik wilde je nog iets vragen. De vorige maal heb ik je moeder geld in contanten laten brengen. Zal ik het maar niet liever op je vaders giro storten?"

'O nee, dat was best. Mama wil liever met de hele giro niets te maken hebben, nee, laat het maar even brengen, als je wilt.'

'Uitstekend.'

Stilte aan beide zijden van de lijn. Jan bloost hevig. Verdikkeme, wat een snertboodschap.

'Wanneer ga je weer de stad uit, Mies?'

'Morgen vroeg.'

'Zo gauw al?'

'Ja, 'k heb maar één dag genomen.'

'Ja ja.' Verdraaid wat is dat pijnlijk. Jan hoort een verdacht geluid. Een gesmoorde lach? Een gesmoorde snik? En dan Mies' onzekere stem: 'Bevalt het je nogal in je kosthuis?' Jan lacht hardop en zijn rode kleur trekt weg. Zo kent hij haar beter. En hij waagt: 'Het kosthuisleven is op de duur niks gedaan.'

'O nee?'

'Bevalt het jou nogal in je kosthuis?'

'Reuze! Zeg, Jan was je niet in de stad gisteren?'

'Nee, ik was een Zondag over naar huis. Je hebt er de groeten van. Waarom vraag je dat zo?

''k Heb je nergens gezien. Ik miste je in de kerk.'

Jan's hart staat stil. 'Ben je naar de kerk geweest?'

'Ja, met mama.'

'Ben je vanavond thuis?'

'Ik ben niet thuis en je trekt je conclusies verkeerd, maar....'

'Wat maar?'

'Nou de boel kan me tegenwoordig wel wat verdijen, maar...."

'Wat maar?' Juffrouw Raven verschijnt op de drempel. 'Nee, juffrouw Raven, wilt u even wachten? Gaat u even weg.'

'Laat juffrouw Raven maar gerust binnen komen. Ik ben bezig de boel te verknoeien' (haar stem is nerveus) 'maak jij dat nu niet erger. Beidt uw tijd enz. Ik sta rare dingen te zeggen. Maar ik wil je voorlopig niet meer zien. Ik kàn je eenvoudig niet meer zien.'

'Dat is erg.'

'Ja, heel erg, heel, heel erg en ernstig. Zul je je er aan houden?'

'Hmm, als je het per se wilt, ja.'

'Prachtig, het beste dan.'

Een slag in de hoorn.

'Wel verdraaid,' zegt Jan, 'wel verdraaid.' Hij loopt naar de deur: 'Juffrouw Raven, u kunt binnenkomen.'

Juffrouw Raven ratelt op de machine en knikt. Een kop. Ze ratelt door en komt als ze klaar is. Jan grinnikt. Vrouwen! Wonderlijk goed. Hij leest de brieven door, die juffrouw Raven hem voorlegt en tekent. 'Wilt u ze snel verzenden? Die van Dinges moet er vanavond nog zijn. Is u verloofd, juffrouw Raven?'

Ze kijkt hem vernietigend aan. Ze houdt niet van vrijpostigheden. 'Dat weet u wel,' zegt ze, 'u hebt me zelf nog bloemen gestuurd.'

'Dat is waar ook, hoe kon ik het vergeten. Nog wel geluk gewenst.'

(Wordt vervolgd.)

ZULLEN WIJ HELPEN

"The United Way"?

door Dr. R. KOOISTRA

I.

Op vele plaatsen zit men weer volop in het werk voor the "Community Chest", "United Appeal" of "the Red Feather Campaign". Het is daarom belangrijk dat we in ons blad eens onze aandacht geven aan dit werk, waarvan de meesten onzer op de een of andere manier wel eens zullen horen en waarmee we vroeger of later allen in aanraking komen.

Wat is United Appeal?

Een van de **radio spot announcements**, die het vorige jaar gebruikt werd zegt het aldus:

"Yoohoo! Mrs. Jones! Can you come right over?" Back in small town days a call over the back fence, and your neighbour came to help. Whether it was a problem of birth or sudden death, illness or hunger, a quarreling father or a runaway child — your neighbour would help straigthen out the trouble.

Today, in our community of X, the problems of our neighbours are not so easily solved. We can rarely give time for personal help, so we express our neighbourliness through the capable United Appeal services which help people. Your United Appeal pledge answers the call over the back fence.

Telkens en telkens weer ontmoet men in de propaganda voor de barmhartigheid in "the united way" het argument, dat men in de moderne samenleving als vanzelf gekomen is van de meer persoonlijke hulpverlening in vroeger dagen, tot deze grote actie, die over geheel Canada dit jaar een bedrag van $ 30.000.000 bijeen hoopt te brengen. Canadian Scene beschrijft deze actie als volgt:

"Deze bereidwilligheid om te helpen vindt haar oorsprong in de Christelijke naastenliefde. Door de moderne woonwijze, waar duizenden mensen in grote centra bijeen wonen, is het echter onmogelijk geworden om het persoonlijke contact te hebben, dat nodig is om op de hoogte te geraken van elkaars noden en behoeften. Dit maakt het ook moeilijk de vraag te beantwoorden: "Wie is mijn naaste?"

Toch is de behoefte aan onze sympathie en hulp niet verminderd. Integendeel, maar we moeten ons realiseren dat deze mensen, die om onze hulp vragen, het beste geholpen kunnen worden door geschoolde sociale werksters, die opgeleid zijn om mensen bij te kunnen staan, die in moeilijkheden verkeren, van welke aard deze ook mogen zijn. Om nu deze hulp te kunnen verschaffen, op grote schaal, heeft men in Canada één grote campagne in het leven geroepen om gelden bijeen te brengen voor algemene sociale bijstand. In sommige steden staat dit bekend als het "United Appeal"; op andere plaatsen wordt het de "United Community Fund" genoemd, en ook wel de "Community Chest". Wat voor naam het ook draagt, het heeft tot doel zich te verzekeren van de financiële steun van iedere persoon, zonder enige uitzondering, in een bepaald district."

De resultaten die met het geven in "the united way" bereikt werden zijn ook indrukwekkend.

Uit het verslag van 1959 (helaas heb ik dat van 1960 niet) blijkt bijv., dat men in Toronto kwam tot een bedrag van $ 8.233.732, terwijl Hamilton $ 948.126 bijeenbracht, Belleville $ 25.150 en Edmonton $ 447.693. Nu zeggen deze bedragen op zichzelf nog niet zoveel. Men moet de totale opbrengst natuurlijk ook met de numerieke sterkte van de bevolking vergelijken. Doet men dit dan komt men, om maar even bij dezelfde voorbeelden te blijven, voor Toronto op $ 6.04, Hamilton $ 1.13, Belleville $ 2.57 en voor Edmonton op $ 1.65 per hoofd. Wil men dan eerlijk vergelijken, dan moet men natuurlijk ook het aantal organisaties dat heeft samengewerkt in deze campagne in aanmerking nemen. Voor Toronto was dat getal 95, voor Hamilton 38, voor Belleville 7 en voor Edmonton 31. Het maakt tevens verschil dat in de eerste drie genoemde plaatsen de actie mede gevoerd werd ten behoeve van het Rode Kruis, maar dat dit in Edmonton niet het geval was.

Voordat we nu de vraag willen beantwoorden, wat we van een dergelijke actie moeten denken, willen we eerst aan anderen de gelegenheid geven hun mening uit te spreken.

Twee enthousiaste reacties.

Als voorbeelden van enthousiaste reacties kies ik twee uitlatingen. De eerste is van een Mr. Benjamin Parks, directeur van de "Society for Crippled Civilians. Hij zei:

"Before the United Appeal it was necessary to depend on tag days to raise funds and I would hate to go back to that. The results were often disappointing. We ran tag days for six or seven years in succession from 1935 onwards. We seemed to be fated by bad weather and on 90 per cent of the days it rained heavily."

Mr. Parks said the amount of money raised each year varied from $6,000 to $15.000 and it involved the recruiting of 2,000 volunteer taggers under 25 team captains. Today the Society receives an allocation of more than $48,000 from the United Appeal.

"Our tag days took six or eight weeks to organize which had to be done by the Society's executive staff," Mr. Parks continued. "This meant, of course, that regular office routine in the training centre was often neglected and all were thoroughly tired out with working overtime to put these drives across. The United Appeal is a much more dignified way to raise funds."

De tweede, die erg tevreden is en de zaak van een ietwat andere zijde beziet, is Dr. J. A. Munro, predikant van een Presbyterian kerk in Toronto. Hij is zo enthousiast, dat het volgende citaat beslist wat critisch gelezen moet worden. Hij schrijft:

"On my daily run to the office I pass Humewood House, an Anglican sponsored old folk's agency, and the Young Men's and Young Women's Hebrew association, two religious bodies doing jobs of healing and ministry. When I see on these buildings the United Appeal signs I am aware that the whole community, not just the Jewish and the Anglican, are sharing in these ventures and being helped by them.

"Some of us are aware of the immaturity of many of our folk. There are those who want to help only their own; who feel that their names must appear somewhere to show what they have done. We are beyond that in the United Appeal. For we have learned what all great teachers have taught through the ages . . . no one can live completely alone.

"Toronto is the centre of a great change that has added the responsibility of giving leadership to the whole nation. We must be adult. We must be mature."

De actie heeft voorts ook een zeker officieel karakter, daar zij elk jaar door de Prime Minister en vele andere regeringspersonen bij het volk wordt aanbevolen.

Dit verhindert echter niet, dat er ook meer critische uitlatingen gehoord worden.

Critiek.

Deze komt van verschillende zijden. Allereerst van de kant van de pers. Mr. Arnold Edinborough, redacteur van de Saturday Night, is van mening dat de vraag niet moet zijn: "Brother, can you spare a dime?", maar: "How much can you invest to make this a better community?". Hij vergeleek de actie voor het fonds van United Appeal met "Blitz attacks". Hij waarschuwde tegen het gevaar van "bigness" in het werk van de barmhartigheid. Als men iets steunen wil, moet men dat in geloof, hoop en liefde doen, meende hij.

Mr. Michael Barkway waarschuwde vertegenwoordigers van deze actie op een nationale conventie met de volgende uitspraken:

"Your charter is to stand against dehumanizing processes — to reassert the essential human values against all the forces that tend to make us mechanized, standardized and impersonalized."

"The spark of human charity will be buried under a mound of red feathers."

"Charity as a term has fallen into disrepute in modern welfare services. The world should be restored to its original meaning of caring for one's fellowman."

"Your appeals have lost their foundation if a personal sense of responsibility is absent."

Is is a good Program?

Deze vraag werd ook van kerkelijke zijde gesteld. Rev. W. P. Jenkins schreef er over in Maclean's Mazagine en zijn artikel werd later overgenomen in The Unitarian. Deze predikant is bevreesd dat we door deze massale actie teveel in de richting van de conformiteit worden gestuwd. "Charity is being reglemented," klaagt hij. Zijn belangrijkste klacht is, dat we geen keuze meer hebben. Hij zegt:

"If we do support the United Fund we are compelled to support agencies we do not believe in. Protestant is compelled to support Catholic, Catholic to support Jewish, and Jewish the rest of us. This would be all right if these denominated agencies were strictly service and charitable organizations, but with most of them religious teaching and practice and dogmatic propaganda are tied in with charitable work.

One of my pacifist friends is opposed to the Boy Scouts because he thinks it a militaristic organization. Yet if he gives a United Fund contribution he willynilly supports this organization. Why can't we be free to make our own choices in at least one small area of life? . . ."

Nu moge dit een "linkse" stem zijn geweest, van rechts heeft men niet minder moeite met het antwoord op deze vraag.

"Christianity Today" stelt vast dat de critiek op de publieke liefdadigheid even normaal geworden is als het enthousiasme er voor. Ik denk, dat dit artikel als bewijs voor de juistheid van deze stelling gelden kan.

Dit blad ziet de situatie als volgt: "Religious and secular charities are swallowed up in the same budget. Organizations like the Salvation Army find themselves recipients of allotments not unlike those given entertainment troupes of United Service Organizations (USO)."

Het bovenstaande moge dienen als bewijs, dat er een taak van bezinning is, waaraan we in een volgend artikel aandacht hopen te geven. Alles is nog niet gezegd.

The Meaning of Freedom

Below is an address delivered by Mr. Gerald Vanderzande, business agent of the CLAC at the National Right to Work Seminar in Chicago on October 24th, 1961:

In Canada there are many men who are better able to speak on behalf of those who are vitally interested in voluntary unionism than I. However, I am highly honoured to have the opportunity of addressing such a distinguished audience, and I thank our hosts for having conceived the idea of this commendable effort to appraise the principle and practice of the Right to Work Movement. You here in the United States and we in Canada must make up our minds on what direction we should take. This is why we must continually concern ourselves with the principle in our practice. It is very important that we take time to stand back and reflect whether what we want to accomplish is really meaningful, is what God asks of us.

Permit me for a moment to elaborate this point.

In our pragmatic age there generally is little appreciation for and patience with a discussion of principles. Practice is what counts! However, in our attempts to decide on a direction for our activities we should realize that thought always precedes action. Man is always governed and conditioned by some basic outlook or belief about the world and life. The question arises: How do we arrive at the proper outlook?

Men have struggled with this question ever since the beginning of history. I am convinced, that basically there are two answers. This, of course, does not mean that you will find that these two answers are rigidly divided. Within both camps there are various streams which emphasize different details. However, I am of the conviction that the two main streams of thought can be summed up as follows: first, man has within himself the ability to arrive at the truth (rationalism) and second, man is dependent upon Supernatural Revelation. The second one is the Christian, Biblical view.

It seems to me to be appropriate that I identify myself as one who believes in this second view.

The popular conception is that the affairs of a labour union can be separated from religious truth. It is explained then that religion is a matter which is confined to the inner man, to the privacy of his own heart, and that the affairs of a labour union are strictly on a businesslike, factual basis.

This view is endorsed not only by non-Christians but also by many Christians. In brief, one can often hear two different arguments in defense of this position. The one is very pessimistic and reasons that the world and the socalled worldly affairs are dominated by evil and corruption to such an extent that the only proper course for a Christian to take is to withdraw himself and seek the seclusion of his own private life.

The other argument goes to the opposite extreme and holds that the world, after all, is not so bad, that sin does not have such a powerful hold on mankind that it is in need of divine grace and redemption. It is argued that there is no need for a radically different, Christian program of action. In my opinion this approach does not have a realistic view of the radical nature of evil in the world. Consequently, it does not offer a wholesome and constructive answer to the perplexing questions of our age. Are we to be caught up in this dilemma of pessimism versus optimism? I believe not!

In our efforts to arrive at the right conclusions we must be guided by the light which God has given in His Word. That Word alone is able to give us a proper view of the world and life. In the light of that Word we know that there is no ground for withdrawal from nor adjustment to the world. In spite of the fact that our age has been called post-Christian, I firmly believe that a return to the implications of the divine Revelation is imperative for the way out of the crisis in which the Western world finds itself.

There should be little disagreement among us about the reality of the crisis. On the international scene we are aware of a relentless struggle being waged in the socalled cold war which at any moment may erupt into a destruction of global proportions. At the national level we cannot help but notice a decline of respect for those values which under the influence of Christianity have done much for the development of freedom and justice. For example, I could refer to the glaring cynicism in the political and social affairs of our nations. This alarming situation is evident to anyone who discriminately takes note of current affairs.

We spoke about the way out of this crisis. I am aware that cliches and platitudes are not sufficient. We must attempt to show that there is a real, living connection between the message of the Scripture and life in our 20th Century. We must again see life as religious service to the Almighty Creator. This means that work should be viewed as a discharge of our task in a higher perspective than the perspective of cold materialism. In other words, no separation between our spiritual life and our daily work.

It is exactly at this fundamental piont that the views of those who believe in Christian organization and action clash with the predominant philosophy of the modern labour movement. We have even read in the constitutions of some unions that it is forbidden to talk about religious values at their meetings. This refusal to be guided by biblical norms constitutes a roadblock for a proper understanding of the situation and, therefore, makes it impossible to find the right solutions of our problems. Then men become concerned with short-range and immediate benefits without bothering to ask about the fundamental principle at stake. I believe that one of such fundamental principles is involved in the question of freedom of organization.

In Canada the workers are faced with a problem similar to the one in your nation. There too the totalitarian notion of the labour unions regarding membership has resulted in legislative sanction of compulsory unionism.

One of the most alarming aspects of this situation is that very few voices are raised in protest against such un-democratic and dictatorial practices. We notice such a deplorable lack of insight into the real nature of this un-Christian practice to the extent that people consistently attempt to justify this wrong with plausible arguments about freedom. They seek to defend dictatorship with an appeal to freedom! They talk about the freedom to organize when they really mean the power to compel. Because of this corruption of language it becomes all the harder to expose the threat to our cherished liberties.

No small amount of blame for this unhealthy situation must be attributed to many political leaders who have abetted the unions in their drive to destroy the freedom of the Canadian workers by passing legislation which legalizes the un-constitutional methods of compulsory unionism. The same must be said about some officers of the courts, who in the name of justice have refused to uphold the God-given rights and freedoms of some workers. In addition, I want to mention the important role played by newspapermen who in many cases do nothing to oppose the acceptance of the destructive propaganda and in other cases wilfully help in the undermining of our freedom.

Under the influence of the propaganda turned out by many labour unions, the majority of the workers and the general public seem to have succumbed to the deceptive reasoning regarding compulsory union membership. Many have been led astray into thinking that it is entirely proper to bar from employment those who do not wish to join or financially support the bargaining agent in their place of employment. We deplore the continuous campaign of the union press to instill in its members a strong dislike for those who for valid, personal reasons refuse to go along with certain unions. These unions seek to create a solidarity amongst the workers based in animosity against those who, for legitimate reasons, only exercise their constitutional rights. We submit that this type of solidarity based on hatred will not build a real, effective and lasting unity. True unity can never be achieved on such a basis because real unity can only be found when men voluntarily accept the unifying principle of the Word of God. It should be obvious that unity based on hatred and compulsion is a contradiction of terms and is self-defecting.

We view with alarm this unhealthy trend towards totalitarianism in the social-economic area of our nation. One of the reasons for this alarm is our conception about the indivisibility of freedom. The destruction of freedom in one area of life will have its unwholesome effects on the total national life. Freedom is indivisible. In our concern with maintaining our freedom over against the onslaught of Communism we should not forget that we may lose our freedom because of a more subtle but equally dangerous internal way. In this connection we would like to quote the words of Canada's former Governor-General Vincent Massey:

> "Freedom always faces dangers. A free people remains free only through daily acts of courage. A nation's bravery in war cannot atone for timidity in time of peace. We deny our freedom if we don't speak when there is something to be said."

The main reason the CLAC attaches so much value to the concept of freedom is that we consider it a pre-requisite for the fulfilling of one's responsibility. These two are inherently connected. We are aware that the term freedom is a much abused word; that different even conflicting meanings are assigned to it depending upon the point of view of various people. However, when we use the term freedom we do not have in mind the freedom proclaimed at the time of the French Revolution. The rejection of all higher authority is aptly described by the slogan, No God, No Master.

This type of freedom is just another form of lawlessness and results in a destruction of life. Nor do we have in mind the kind of individualistic freedom proclaimed so loudly in the 19th Century. This t"pe of freedom resulting in the Laissez-faire Liberalism is also destructive to the sound development of human society. The resulting misery and suffering on the part of a large number of workers is a sad and indicting testimony of this basically un-Christian school of thought.

The reaction to this individualistic concept of freedom can be found in modern Socialism with its aim of a planned freedom. Also this freedom will prove to be an illusion because it seeks to establish a welfare state solely on the basis of the fulfillment of man's material needs.

Over against these various views we hold that freedom cannot be properly understood apart from the Biblical concepts of divine creation and redemption. Freedom is not the right to do as one pleases but the opportunity to do what is right. This concept of freedom may be considered somewhat strange in our age which is characterized by a loss of responsibility. It is exactly this loss of responsibility which constitutes such a serious threat to our civil liberties. The result of compulsory unionism is so serious because it discourages, and sometimes it makes even impossible for workers to exercise their responsibilities in accordance with their conscientious convictions.

We are aware of the fact that we do not have all the answers to the burning problems, but we are also convinced that we only can point the way in the right direction if we are willing to be guided by divine norms. It is our earnest desire to contribute something to the free development of our society by seeking to bring about real freedom of association. By this we mean that each worker should be given the opportunity to join the union of his choice. A meaningful choice will only be possible if allowance is made for the deepest religious convictions of man. For these basic convictions motivate and determine man's action and destiny. We sincerely hope that this idea may become accepted to such an extent that in the organizational set-up of our society equal opportunity is given to labour unions organized along ideological lines. In labour-management deliberations the various organizations could be drawn into the discussion around the conference table. This open method has the great advantage over the system of monopolistic unionism that minorities are not oppressed and that the various groups of workers are drawn into the consultation. Even if negotiations sometimes become more difficult from the point of view of democracy in industrial life, the system has undeniable advantages.

Although there may be many who do not agree with our basic views nor we with theirs, we believe that in the area of freedom of organization we can cooperate in many ways. We are happy to have become acquainted with your movement and hope that in the future you may contribute greatly to the cause of justice and liberty. There is no denying that this is a desparately needed task!

Over de waarachtigheid

Onder deze titel heeft Prof. Dr. G. C. Berkouwer in het dagblad "Trouw" van 11 Maart j.l. een interessant artikel geschreven, dat wij hieronder overnemen:

Een van de opvallende verschijnselen van onze tijd ligt ongetwijfeld in het feit dat men allerwege reeksen vragen hoort stellen, waarvan men zegt dat ze om een oplossing roepen en dat men de ernst en de betekenis van die vragen niet mag onderschatten. Soms hoort men spreken van vragen die leven onder de "mensen", soms ook wordt de groep enigszins gespecialiseerd en spreekt men van vragen die leven onder "de studenten", onder de "opkomende generatie", onder de "tegenwoordige jeugd". Al zijn zulke uitspraken meermalen wat generaliserend en komt men telkens in aanraking met een aantal mensen, voor wie deze vragen in het geheel niet leven, het valt niet te ontkennen dat nu hier, dan daar vragen gesteld worden, die twijfel vertonen aangaande de betrouwbaarheid van de tot nu toe gegeven antwoorden, kortom twijfel aan de "TRADITIE" tot nu toe.

Het zal goed zijn zulke vragen niet onachtzaam voorbij te gaan en vooral niet ineens maar te zeggen dat ze uit ongeloof voortkomen. Men doet daarmede veel schade en onttrekt zich aan de verantwoordelijkheid van het antwoord. Reeds meermalen heeft zulk een negering der vragen geleid tot een vervreemding van een aantal mensen, die werkelijk met de vragen zaten en voor, wie het werkelijk maar niet aanstellerij was, wanneer ze vragen opwierpen. Ds. Buskes heeft in een herdenkingsnummer van "De Nieuwe Stem" over de Max Havelaar van de atheïstische 19e schrijver Multatuli nog eens herinnerd aan de vragen die in dit boek door een zekere "Frits" gesteld waren aan Ds. Wawelaar en waarop dan geantwoord wordt met een waarschuwing tegen de "verwaandheid" van Frits en tegen "verboden nasporingen". Ds. Buskes schrijft dan dat de gestelde vragen voor een deel typisch 19e eeuwse vragen zijn, maar voor een deel ook vragen die tot in onze eeuw voortleven en voorts dat Ds. Wawelaar nog altijd niet dood is, dat wil zeggen dat men zich ook tegenwoordig nog dikwijls met een Jantje-van-Leiden van de lastige vragen afmaakt. En Ds. Buskes voegt er aan toe dat er gelukkig óók zijn, die de vragen als legitieme vragen erkennen omdat ze verstaan dat het ook de vragen zijn waarmee ze zèlf worstelen en óók niet altijd het antwoord op weten. Ik geloof dat dit laatste juist is. Maar juist daardoor wordt de situatie ingewikkelder, want het is nu eenmaal niet gemakkelijk om serieus gevraagd te worden en het antwoord niet te kunnen geven!

Het gevaar van het gemakkelijke antwoord (dat feitelijk in het geheel geen antwoord is!!) ligt hierin, dat de reactie is dat men het nu wel weet: de antwoorden zijn er niet en ze kunnen daarom ook niet gegeven worden! Daaruit kan een enorme reeks gevolgen voortkomen, waarvan men de invloed niet meten kan in de geslachten. Er kan dan namelijk een diep wantrouwen ontstaan, niet alleen tegen de traditie, maar óók tegen de betrouwbaarheid van het Evangelie, de betrouwbaarheid van de Bijbel met name, die ons dan blijkbaar zo weinig de weg zou wijzen dat als men met een vraag komt er nog maar één uitweg zou zijn: de simpele verklaring dat zulke vragen uit ongeloof worden afgeleid. Het resultaat is dat men dan meestal met vragen al gauw ophoudt, omdat het toch een hopeloze zaak is — de vrager verstilt en gaat zijn eigen weg, vereenzaamd. Maar de vragen zélf zijn níet weggenomen en doen hun werk, nu als ONBEANTWOORDE vragen.

Het kan zijn dat men in de ene kerk spoediger en ernstiger met bepaalde vragen in aanraking komt dan in de andere, maar dat wil niet zeggen dat de vragen gelocaliseerd zijn of zullen blijven. Het raakt het Protestantisme en het Katholicisme in de ontwikkeling der dingen en in de ontwikkeling van het wetenschappelijk onderzoek. Dan ontstaan er problemen die als het ware onontkoombaar op de mensen afkomen, **werkelijk niet eerst wanneer men zelf aan de wetenschap gaat doen en student wordt, maar reeds op de middelbare scholen. Ik denk aan de vragen die cirkelen rondom de oorsprong van de mens, om de ouderdom der aarde en de ouderdom van het menselijk geslacht.**

Ik denk in dit verband ook aan de vragen die de laatste tijd gerezen zijn in relatie tot het gezag der Heilige Schrift. Die vragen kunnen niet worden verklaard — dat is het merkwaardige — uit de neiging om aan dat gezag te ontkomen en te ontlopen. Het gaat niet om een behoefte om zich boven dat gezag te verheffen en de vraag te stellen of dat allemaal nu wel waar is, maar om geheel andere vragen, namelijk of we met reden en gezag kunnen zeggen dat dit of dat, deze of die stelling, inderdaad vanuit dat gezag der Schrift onaantastbaar op ons af komt. Ik heb de indruk dat velen zich hiervan bewust zijn geworden en dat men niet bereid is het antwoord zo te doen uitvallen, dat men in feite de vragen ter zijde stelt, zoals dat nog geschiedde door die dominee die Multatuli ons ten tonele voert. Er is een duidelijke neiging te bespeuren tot de aanvaarding van de taak en de verantwoordelijkheid van het antwoorden in de sfeer der waarachtigheid. Dat is een belangrijke zaak. Als het geloof werkelijk geloof is en wanneer werkelijk dat geloof niet bevreesd is dat het de een of andere dag nog wel eens omvergeworpen kan worden, dán komt er ruimte voor de vragen en voor de verhouding tot de traditie der antwoorden. Dan komt er ook ruimte voor nadere bezinning over de AARD van het gezag der Heilige Schrift, gelijk thans overal, zowel in Protestantse als Rooms-Katholieke kringen, het geval is.

Deze eerlijkheid en waarachtigheid betekenen niet dat de vragen ineens beantwoord zijn. Het is er ver vandaan. Maar het behoort wel tot de éérste noodzakelijkheden, dat geen enkele vraag verdonkeremaand of gecamoufleerd wordt. Wie DAT doet, komt in een onontwijkbaar defensief van de een of andere op den duur onhoudbare apologetiek, waar men al gauw doorheen kijkt. Dat is tot onnoemelijke schade, waarlijk niet alleen voor de jongere generatie, maar eveneens voor de ouderen. En het Christelijk geloof is het werkelijk wel waard dat men er niet in ANGST, maar in WAARACHTIGHEID de wereld mee ingaat. Oók de wereld van de véle vragen!

Een nieuwe haven bij Port Cartier

(Can. Scene) — Onlangs is men gereed gekomen met het graven van een haven aan de noordelijke oever van de St. Lawrence River bij Port Cartier. Behalve het bepalen van de meest geschikte plaats en het graven van de haven, was het nodig een zg. kistdam te construeren om het water van de St. Lawrence om te leiden.

Sedert September 1958 is de reusachtige Quebec Cartier ijzerertsonderneming bezig mogelijkheden te scheppen tot het winnen van erts en het vervoer er van uit het binnenland van Quebec via een haven aan de St. Lawrence naar de staalpletterijen van de wereld. Men is het werk begonnen onder zeer ongunstige omstandigheden. Niet alleen werd het erts gedolven op een zeer geïsoleerde plaats, ruim 200 mijl het binnenland in, in ongebaand bergland, dicht bij de grens van Labrador, maar de dichtstbijzijnde plaatsen aan de oever van de St. Lawrence hadden slechts aanloophavens, die nauwelijks groot genoeg waren om plaats te bieden aan de vissersboten, en geen weg- of treinverbinding met de buitenwereld. Er was hier zelfs geen geschikt terrein waar men eventueel een haven zou kunnen graven. Vandaar het besluit om een haven te projecteren op de kortst mogelijke afstand van Lac Jeannine, de ligging van de mijn. De ingenieurs hadden eerst gehoopt een haven aan te kunnen leggen op tamelijk conventionele wijze, — door een plaats uit te zoeken waar de rivier dicht bij de oever 50 voet diep was, en daar dan een dam op te gooien met een lange stalen aanlegsteiger, uitlopend in diep water. Hydrografische studies van 4 verschillende plaatsen wezen echter uit, dat een dergelijk project op buitengewoon hoge kosten zou komen, wilde men de rotslaag in de bodem van de rivier bereiken en een steiger aanleggen, die solide en duurzaam genoeg zou zijn.

In de plaats daarvan werd een heel ander havenplan ontworpen. Het nieuwe idee was, om een haven te graven en dan vol te laten lopen. Andere voordelen aan dit plan verbonden, waren dat men de plaats hiervoor zo kon kiezen, dat men er beschut zou zijn tegen de heersende zuidwestelijke winden en weinig nadelige gevolgen zou ondervinden van de golfslag in de riviermond.

Volgens seismische methoden werd een gebied gevonden, ongeveer 500 voet buiten de oever, waar het het gemakkelijkst zou zijn om de ontworpen havenmond tot op een diepte van 50 voet uit te baggeren. Nu kon dus met de constructie worden begonnen. Het graven van de haven bestond uit het verwijderen van 6 miljoen kubieke yard rotsachtige grond met behulp van explosieve stoffen. Deze uitgraving was 2500 voet lang en 450 voet breed (met inbegrip van een stuk aan het oosteinde, waar schepen kunnen omdraaien) en werd geheel "op het droge" voltooid. Ter verkrijging van een diepgang van 50 voet werd de bodem van de haven 56 voet beneden de zeespiegel gebracht. Toen men bemerkte, dat de uitgegraven rotswanden zich niet zo goed hielden als men had verwacht, bekleedde men de havenkade met stalen platen die met stalen stangen aan de rotswand werden bevestigd — 50 voet ver horizontaal de rotsen in.

Toen de laatste lading rots afgevoerd was, werden de pompen stil gezet, en nadat men een aantal stalen platen uit het paalwerk had getrokken, liep de uitgegraven ruimte vanzelf vol.

De haven is zo gegraven, dat een schip er vooruit in kan binnenvaren, in de haven aan het oosteinde kan omdraaien, zodat zij weer op eigen kracht naar zee kan terug varen. Het systeem voor het laden van schepen en het transporteren van goederen aan de kade kan 6000 ton per uur verwerken.

Het erts wordt aangevoerd in lange treinen met 125 wagons. Machines voor het automatisch lossen nemen de trein dan over en iedere 80 seconden wordt een wagon met 90 ton erts gelost, terwijl de trein langzaam voortbewogen wordt en wagon na wagon wordt omgewenteld. Dan, nadat de locomotief, die voor deze bewerking was losgemaakt, weer is aangekoppeld, is de trein met haar lege wagons weer gereed voor haar terugreis naar Lac Jeannine. Nadat het erts is gestort gaat het via een lopende band naar de opslagplaats of direct naar het laadsysteem. Het aanleggen van de haven had echter heel wat meer om het lijf dan het aanbrengen van een laadsysteem. Een spoorwegstation, opslagplaatsen voor brandstof en woonhuizen waren allen nodig voor de aanleg van dit havengebied. De voltooiing hiervan vormde de laatste etappe van een onmetelijk plan.

(Verkort overgenomen uit een artikel in C.I.L. Oval.)

STIMULERING VAN CANADA'S WERKGELEGENHEID

De Canadese Minister van Arbeid, de heer Starr, heeft bekendgemaakt dat de regering in de eerstvolgende vijf jaar voor 1.000.000 Canadezen nieuwe werkgelegenheid zal trachten te scheppen. In een rede van twee uur in het Canadese Lagerhuis probeerde Minister Starr de kritiek van de oppositie te weerleggen, dat de huidige Canadese regering niet voldoende aandacht heeft voor het werkloosheidsprobleem.

De stelling van de oppositie dat Canada de grootste werkloosheid zou hebben van alle westerse landen, wees de heer Starr als onhoudbaar van de hand. In de Verenigde Staten was, zo zei hij, in Juli en Augustus j.l. 6.2% van de beroepsbevolking werkzoekend. In Augustus wat dit percentage in Canada "slechts" 4.8.

A SERIAL FOR BOYS AND GIRLS

THE GUN

by John Vriesinga

(25)

At first Dan and Lloyd were a little embarrased from seeing Tom walk around with his arm in a sling, but soon they grew used to it and helped him with the strings and the paper.

Dan was almost just as excited as Tom about the electric train and he looked up in amazement when Tom uttered a cry of surprise: "Dan, your jig saw!"

Dan grinned, happily: "You like it?"

"Do I like it? You know I've always wanted to have one!"

They started playing with the electric train, Lloyd showing them how to join the tracks and lay them out properly.

There was so much track that they could build a complete railroad around the table, with a connecting line in between. There were real gates and signals on little poles and there were two real stations with it. Lloyd just showed them how to use it, and this time, he didn't even boss anyone around. No, he was remarkably silent, and only when something went wrong would he touch the train and help correct things. It was really nice to have him Dan thought amazed. He didn't know Lloyd could be this way.

It was almost a pity when Mr. Jackson entered the kitchen and announced that it was time for him and Lloyd to go.

Dan was going to stay for supper. His Mother had told him he could and he whispered it to Tom, while Lloyd put his coat on. They were going to have a lot of fun together yet. His Father and Mother would come after supper with little Catharine and they would all stay for a while.

"Well, have you said goodbye to your friends yet?" the voice of Mr. Jackson boomed.

Lloyd shook his head.

"Well, I guess you'd better do that now, eh! You'll probably not see them again for a long time!"

Lloyd shook his head again and held out his hand to Tom: "Goodbye, Tom, and thanks for everything. Goodbye Dan!"

"Are you coming back here tomorrow, Lloyd?" Tom asked.

"No, I guess not", Lloyd said, walking away.

"Why don't you Lloyd, let's have some fun together, eh?" Dan joined in.

"I'm going away tomorrow!" Lloyd said.

"You mean you haven't even told the boys yet, that you are going to live with your Aunt Clara?" Mr. Jackson's loud voice sounded through the hall.

"No, I guess I . . . er forgot", Lloyd laughed a little embarassed. It was true, he was going to live with his Aunt Clara. And in a way he liked it, but then, too, he would have liked to stay here. Anyway, he just hadn't felt like talking about it this afternoon.

"You mean then . . . you mean that you are going away and not coming back, that you are going to live with your Aunt Clara? Where does she live?"

"She lives on the other side of town, and Lloyd will probably be back here lots of times", Mr. Jackson said.

Then to Mr. and Mrs. Donaldson he said: "I should have sent the kid there long before this, you know. It is not good for a boy his age to be alone so often, and . . . without a Mother, you know!"

Mr. and Mrs. Donaldson nodded. The boys looked on perplexed. Now they understood why Lloyd had been so quiet all afternoon. He was going away!

Dan could not help feeling sorry for Lloyd. Maybe he didn't like going to his Aunt Clara. Imagine, being sent away from home, just like that.

"When are you going, Lloyd?" he asked.

Mr. Jackson shook hands already and his voice filled the hall.

Lloyd said: "The day after tomorrow, I guess", and then he turned around and walked through the door, leaving the boys behind.

For a while after they had gone Tom and Dan talked about it. Tom said: "You know, Dan, he wasn't so bad after all, I wished he had stayed here, maybe . . ."

"I know", Dan nodded, "I know what you mean, I feel the same way, I guess!"

"Its really too bad", Tom sighed.

Dan moved the switch and let the train go over the rails. He had an idea, but he didn't want to tell Tom yet. First he wanted to ask his Mother.

★

Now it was Christmas morning. A fresh load of snow had fallen yesterday and it looked as if the world was all new again. The Jongsmas were ready to go to church. Dan had the car out of the garage. It stood beside the house, with softly purring engine, getting warm.

It was as every Sunday morning. Only it wasn't Sunday today, it was Christmas. They had listened to the Christmas songs on the radio last night and this morning. They had sung the familiar hymns themselves, Father playing the organ. Oh, there was always something very special about Christmas. It wasn't only getting presents, it would be there even if he didn't get anything at all, Dan thought, while he sat in the car, waiting for the others.

Here they came now.

"You don't think there's too much snow, do you Dad?" Mother asked, while she got on the seat beside Father.

Dan, in the back of the car, chuckled: "Mothers are always afraid!"

"I don't think it has been drifting much, Ma", Dad said, the softly purring engine, getting warm.

"I would sure hate to miss church this morning", Mother said, "we haven't missed one Sunday yet this winter, imagine having to stay home on Christmas!"

"We'll make it, don't worry!" Father laughed.

(To be continued)

Bekendmaking

Toronto, 30 October 1961.

AAN DE NEDERLANDSE IMMIGRANTEN
VAN METROPOLITAN TORONTO EN OMGEVING.

Waarde Oud- en Nieuw-Landgenoten,

De grote Engelse dichter die schreef "East is East and West is West and never the twain shall meet" had beslist nog nooit gehoord van Metropolitan Toronto en zeker niet van "Knob Hill Furniture and Appliances", anders had zijn beroemde uitspraak vast minder definitief geklonken.

Wij gaan namelijk zijn woorden logenstraffen, want tot onze grote vreugde kunnen wij U thans een zeer belangrijke mededeling doen.

Ter tegemoetkoming namelijk van ons steeds toenemend aantal klanten uit West Toronto en de Westelijke suburbs en verdere omgeving, die zich zo trouw de moeite getroosten onze zaak in de "Far East" persoonlijk te bezoeken, zowel als van de ongetwijfeld nog meer, die dit zouden willen doen, maar voor wie de afstand een te groot bezwaar betekent, gaan wij op 1 NOVEMBER 1961 over tot de OPENING VAN EEN MOOIE, NIEUWE ZAAK en wel in REXDALE (Thistletown), aan ISLINGTON AVE. NORTH, Nr. 1597. Dit is dicht bij de kruising Islington en Albion Road.

Toen wij, nu 6 jaren geleden, in hoop en spanning onze eerste zaak in meubelen en appliances begonnen, ons baserend op onze uitgebreide ervaring van de Canadese markt en de daarin gelegde contacten met talrijke Nederlandse mede-immigranten, waren wij ons er wel van bewust dat, hoewel ons gelukkig de middelen ter beschikking stonden — in de vorm van een Nederlandse pers en radio — om Uw belangstelling te wekken, wij Uw goodwill desondanks slechts blijvend zouden kunnen verwerven, als wij onze beloften van duurzame kwaliteit en attente service bij voortduring waar zouden maken. Daarnaar hebben wij dan ook altijd ernstig gestreefd en het verheugende resultaat is geweest, dat voor ontelbare landgenoten in de verre omtrek de naam "KNOB HILL" in de meest letterlijke zin van het woord een "household expression" is geworden.

Onze advertenties in deze krant worden uitgespeld, ons radio programma wordt door velen trouw beluisterd, onze zaak wordt druk bezocht door Nederlanders van heinde en ver, zodat reeds verschillende malen tot aanzienlijke uitbreiding moest worden overgegaan.

Als wij in de loop dezer jaren ook Uw vertrouwen hebben gewonnen, willen wij niet nalaten deze heugelijke gelegenheid te benutten om ook U op onze beurt onze grote erkentelijkheid te betuigen voor dat vertrouwen en U tevens de verzekering geven dat wij ons zo mogelijk nog meer dan voorheen er op zullen toeleggen om ons dit in alle opzichten waardig te tonen.

Het spreekt vanzelf dat wij de kans op gunstiger inkoopvoorwaarden door aankoop van grotere kwantiteiten, welke met deze nieuwe uitbreiding gepaard gaat, tot het uiterste zullen benutten en u, onze klanten, ten goede willen laten komen. Immers, Uw tevredenheid is de hoeksteen voor ons succes en ons succes is Uw garantie.

Het zal ons daarom bijzonder aangenaam zijn U spoedig in een onzer zaken persoonlijk te mogen begroeten. De Heer Egbert Egberts, manager van onze nieuwe zaak, zal U gaarne aldaar persoonlijk welkom heten. En moge het dan voortaan worden:

"East is East and West is West,
But at "Knob Hill" they meet".

In afwachting dus van Uw bezoek verblijven wij, met vriendelijke groeten,

hoogachtend,

KNOB HILL FURNITURE AND APPLIANCES LTD.
(w.g.) *Ale Braaksma* (w.g.) *Gerard Lock*

KNOB HILL Furniture and Appliances Ltd.

2623 Eglinton Ave. East
SCARBORO - TORONTO
AM 7-3381
OX 9-3741
A. Braaksma

E. Egberts

1597 Islington Ave. North
REXDALE - TORONTO
(dichtbij kruising Albion Road en Islington)
CH 9-4162
G. Lock

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

For "letters under number" $ 0.50 extra.

Birth-announcements	$ 3.00
Engagement-announcements	$ 3.00
Marriage and anniversaries	$ 4.00
Notifications of death	$ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

De Here verblijdde ons wederom door de geboorte van een welgeschapen zoon,

DONALD - WILLIAM

Mr. en Mrs. Ralph Huisman
en kinderen.

Smithers, B.C., 13 Oct. 1961.

Op 10 November hopen onze ouders

Rev. HENRY DE MOOR
en
WILHELMINA P. DE MOOR—RINGNALDA

hun 25-jarige echtvereniging en vaders zilveren ambtsjubileum met ons allen te gedenken.

Dankbaar voor Gods rijke zegeningen ons in hen geschonken:

John, Henny
en kleinzoon Harry
Tineke en Jan Bosman
Doris
Wilma
Dick
Henry
Bob
Ary
Jo-anne

132 Front Street,
Strathroy (Ont.), Canada.

Zaterdag 21 Oct. behaagde het de Heere, in Zijn ondoorgrondelijke wijsheid, tot Zich te nemen onze geliefde zoon en broer

TJIPKE LENOS,

op de leeftijd van 42 jaar.

Moge de Heere Zijn belofte waar maken, dat Hij een Man der weduwen en een Vader der wezen is, aan zijn diep bedroefde vrouw en kinderen,

Neeltje Lenos—Punter
Jan, Hillie, Roelie en David.

Nelson, B.C.

Namens de familie:

Nanticoke, Ont.:
Jan Lenos
Roelofje Lenos—Jeninga.

Tijnje, Friesland:
H. van der Meulen—Lenos
R. van der Meulen.

Escondido, Calif.:
H. Lenos
R. Lenos—Tjeerdsma.

Andijk, Holland:
A. Koen—Lenos
F. Koen.

Jarvis, Ont.:
G. de Vries—Lenos
W. de Vries.

Nanticoke, Ont.:
T. v. d. Meer—Lenos.
P. v. d. Meer.

Caledonia, Ont.:
H. Cnossen—Lenos
W. Cnossen.

Nanticoke, Ont.:
N. Lenos
H. Lenos—v. d. Wal.

Nanticoke, Ont.:
H. de Boer—Lenos
Tj. de Boer.

Nanticoke, Ont.:
B. Lenos en verloofde.

J. Lenos, R.R. 1,
Nanticoke, Ont.,
21 Oct. 1961.

FARM FOR SALE

Melkgeld tussen $ 1800 en $ 2300 per maand. 9 kamer stenen huis, van alle gemakken voorzien, grote barns, silo, alle nodige machinerieën, best Holstein vee, kleigrond. Voor meer inlichtingen zie

JACK BYLSMA
REALTOR
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

Voor
FIJN ROOKVLEES
voordelig in prijs, is Uw adres:
M. van Hermon
620 Parkenson Rd.,
Woodstock, Ont.
Alleen Wholesale.

IN STOCK
"SECT, CULT AND CHURCH IN ALBERTA"
by W. E. Mann $4.00
Valuable both for its factual descriptions and its religious and sociological insights.

Woudstra's Book House
9330 Jasper Avenue
EDMONTON, ALBERTA

For rent:

5 ROOMS UPSTAIRS
APARTMENT

Free bathroom. $ 70.00 per month. 241 Federal St., close to Highway 8, Stoney Creek. Apply A. Bremer. Phone NO 2-6368.

Voor gezelligheid en goede service tijdelijk of permanent, write or phone:

MA SCHUURMAN

39 Indian Trail, Toronto 3, Ont.
RO 2-7846.

Christelijke Boeken

Zowel Hollands als Engels. In Hamilton en omgeving kunt U telefonisch bestellen, NE 7-2151 Burlington Book & Bible House, Burlington. Bestellingen van twee dollar en meer worden in Hamilton en omgeving zowel als door heel Canada portvrij thuisbezorgd.

FINCH-BAYVIEW: $ 500.00 down, 5 kam. houten bungalow (3 slp-kam.), (handige huisvader), v.p. $ 10,000.—, pracht uitzicht, oil heat, ledig, direct te aanv., $ 100.— per mnd., alles. Prima hyp., anders verkocht ik 't niet.

THISTLETOWN: $ 2500—$3500 down, v.p. $ 16,900.—, pracht sol. sten. vrijst. bungalow, private driveway, ontzaglijk ruime keuken, 6 kam. met extra complete bas. apartment, aparte badk. Een juweeltje van een huis, moet geverfd. Huis leeg, spoed, $ 135.— p. mnd., alles inbegr.

Voor nieuwe 1ste hypotheken en geldleningen, bij goede waarborg (b.v. als 2de hyp.) 10—12% interest, 3—5 jaar open, ongev. zelfde als Can. Credit Unions.

Belt Uw betrouwbare enige Ned. Makelaar

JOHN STURKENBOOM
Real Estate en Mortgage Broker.
142 Gracefield Avenue
Toronto 15, Ontario.

LUCAS & KING KERST TOUR

NAAR HOLLAND

Vertrek Toronto 21 December.
Houders van 17-daagse retours terug op 6 Januari.

17-daags retour	$ 378.60
Normaal retour	$ 482.80
Man en vrouw samen	$ 815.60

Geeft U nu op terwijl er nog plaats beschikbaar is!
Voor inlichtingen en reserveringen vraagt

JAN FABER
bij

LUCAS and KING Ltd.
TRAVEL SERVICE

Kantoor Main Floor Simpson-Sears, op "The Centre" in Hamilton. Postadres: Simpson-Sears at the Centre, Hamilton, Ont. Telefoon LI 9-2475, of bel Jan Faber 's avonds thuis in Burlington op NE 7-5119.

ANNOUNCEMENT

We take great pleasure to announce that effective October 1st, 1961,

Mr. PETER VAN DYK
70 Ward Avenue, Hamilton, Ont.

became associated with our Agency and that Mr. Van Dyk will be pleased to extent the facilities and service of this well-known Agency.

During office hours Mr. Van Dyk can be reached at LI 4-2837 and after office hours the telephone number is JA 8-5333.

Mac. VanderHout
General Insurance Agency
795 KING STREET EAST — HAMILTON, ONT.
AUTO - FIRE - LIFE - and all other insurances

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Aangenomen

naar Edson, Alta., Cand. Alvin Verburg, voorheen Cand. in de Prot. Ref. Church.

Bedankt

Voor Port Alberni, B.C. en Cornwall, Ont., Rev. G. Ringnalda te Lindsay, Ont.

voor Hull, Iowa, Rev. T. E. Hofman van Calgary.

EDMONTON

De gezamenlijke kerken van Edmonton hebben kerkdiensten belegd in het Zuidelijk deel der stad. De predikanten der vijf kerken zullen ieder een dienst per maand vervullen, voorlopig voor de tijd van drie maanden.

CHR. REF. AMBTSDRAGERS BIJEEN IN TORONTO

In het vriendelijke en keurig verzorgde basement van de Christian Reformed Church in Clarkson kwamen een 50 tal ouderlingen en diakenen met enige predikanten, allen uit de Classis Toronto der Christian Reformed Churches, op Zaterdag 28 October bijeen onder leiding van een der ouderlingen van de kerk te Weston.

In een kort openingswoord naar aanleiding van Jesaja 6 werden al de bezoekers welkom geheten en werd al spoedig het woord gegeven aan Ds. J. Kuntz van Orillia, die ons een keurige samenvatting gaf van het "Rapport Stand Geestelijk Leven" van onze zusterkerken uit het Moederland en die daaraan allerlei waardevolle opmerkingen verbond voor het kerkelijk leven hier! Met grote belangstelling werd meer dan een uur naar hem geluisterd, terwijl er daarna heel wat vragen loskwamen. Jammer, dat we moesten opbreken om ook aan de agenda van de middag recht te doen wedervaren.

Wel werd het nadrukkelijke verzoek gedaan de bespreking op een volgende conferentie nog eens voort te zetten.

Onder het genot van een uitstekend verzorgde lunch werd druk geconverseerd. En vermoedelijk voor een groot deel over het gehoorde, dat opriep tot nadenken.

Na de lunch voerde Rev. P. M. Jonker van Brampton enkele ogenblikken het woord over het werk van Ds. Hegger en de contacten, die nu reeds gelegd werden. Uit vele dingen wordt het duidelijk dat het belangrijke werk t.a.v. degenen, die in de grootste spanning soms leven binnen de Rooms Katholieke Kerk ook in Canada, onze aandacht en ons gebed moeten hebben. De stichting "In de Rechte Straat" verdient onder ons meer dan ooit, een open poort.

Over "het werk der barmhartigheid" werd vervolgens door broeder Gerelus van Toronto I op voortreffelijke wijze gesproken. Allerlei vraagstukken kwamen n.a.v. dit referaat naar voren en we hebben èn van de referent èn door de gehouden discussie veel kunnen opdoen, dat ons werk ten goede kan komen.

Tenslotte kwamen er een tweetal punten naar voren, waaruit blijkt de noodzaak te komen tot verbreding en verdieping van ons werk.

Besloten werd te komen tot het stichten van een zelfstandige diakenconferentie, terwijl een commissie van 5 leden het werk van de Ouderlingenconferentie nader zal bezien en met voorstellen hoopt te komen tot de kerken der Classis Toronto. Met nadruk kwam op deze conferentie naar voren hoe noodzakelijk het is, dat er meer gelegenheid wordt geboden tot vorming van onze ambtsdragers.

Moge deze vergadering een stimulans zijn tot het bezoeken van onze conferenties door alle ambtsdragers en oud-ambtsdragers.

Beste Dairy Farm met Melkcontract, Vee en Machines te koop

Dicht bij Chr. school en kerk.

Grote barn met stanchions en waterbowls, nieuw melkhuis met bulk-cooler en 2 grote silo's. Het land is van uitstekende kwaliteit. Een prima huis met 4 slaapkamers en voorzien van badkamer.

21 beste melkkoeien, 3 heifers (bred), 4 heifer calves en 1 bull. Grote voorraad hooi, stro en graan.

De machines zijn in goede staat van onderhoud.

1 Ferguson tractor,	1 7-Ft. power mower,
1 Disc,	1 side-delivery rake,
2 Harrows,	1 Dump rake,
1 Springtooth harrow,	1 Manure spreader,
1 Rubber-tired wagon,	1 Manure loader,
1 Rubber-tired trailor,	1 Hay & straw elevator,
1 2-Furrow plough,	1 Bulk-cooler,
1 Packer,	1 3-Unit milking machine,
1 Seeddrill, 13 rows,	1 Hammer-mill.

Tevens een grote lijst van kleine gereedschappen.

Deze farm is prachtig gelegen aan goede verkeersweg. Prijs $ 42,000.—. Gevraagd downpayment $ 10,000.—. De eigenaar moet wegens ziekte verkopen en is genegen zelf de hypotheek te verstrekken à 6%, welke kan worden terug betaald met $ 240.— per maand, rente en aflossing inbegrepen.

K. KRAAY, REALTOR
15 King Street ST. CATHARINES Tel. MU 5-4245
Huis adres: 2 Juliana Crescent, Telefoon WE 4-1813.

---

2 VERY GOOD CLAY LOAM FARMS

located close together, near school and Chr. Ref. Church. One of them 186 acres with buildings, stock and implements, $25,000.—. The other 160 acres, 2 homes, modern conveniences, large barn, $22,000.—. Mortgages available.

120 ACRES, rich productive land and all the buildings, $15,000.—.

137 ACRES, extra large buildings, 2 apt. house, $17,000.—, low downpayment.

130 ACRES, choice clay loam land, very good buildings, $12,000.—, downpayment $ 4,000. Located on the Lake.

WE HAVE A CHOICE LIST OF FARMS.

JOHN BOSVELD, REALTOR
40 Wellesley Street GODERICH, ONT. Phone JA 4-8762
Salesman C. BURUMA, R.R. 1, Clinton, Phone HU 2-3287.

For Sale:
200 ACRES
near METCALFE.

50 acres elm and maple bush can be sold for cash. 3 bedroom home with furnace. Barns for 50 head cattle. Can be bought with registered listed herd of 38 Holsteins, all machinery. First time advertised. See it now. Priced for quick sale.

Gerald Morris
Real Estate Broker
METCALFE, ONT. Tel. 18.

A. VAN DER HEYDEN & SON

AANLEG VAN VERWARMING
IN BROEIKASSEN
EN GEBOUWEN

Wij bouwen voor U een zeer voordelig Warenhuis model met ijzer onderbouw.

Ook voorradig ketels en alle maten pijp, stoom- en waterpompen.

R.R. 7, BRANTFORD (ONT.)
Phone 752-9425

FOR HOUSES,
Investment Properties,
Building Lots and Farms,
in or near
TORONTO
see or write
HARRY SNOOK
with
Harvey Keith, Realtor
181 Eglinton Ave. East
HU 7-3333 or HI 7-1417

Adverteert in
"Calvinist-Contact"

We have recently completed the installation of a two-manuel unified

Pipe Organ

in the Canadian Reformed Church of

Chatham, Ont.

The specifications are:

SWELL ORGAN:

Lieblich Gedackt	16'
Clarabelle	8'
Salicional	8'
Flute d'Amour	4'
Violina	4'
Twelfth	2⅔'
Piccolo	2'
Oboe Horn	8'
Tremulant	

GREAT ORGAN:

Open Diapason	8'
Melodia	8'
Dulciana	8'
Principal	4'
Fifteenth	2'

PEDAL ORGAN:

Bourdon	16'
Echo Bass	16'
Bass Flute	8'

COUPLERS:

Swell Sub
Swell Super
Swell to Great Sub
Swell to Great Unison
Swell to Great Super
Great to Pedal
Swell to Pedal

NEUTEL ORGAN COMPANY
BURFORD, ONTARIO

For Rent

$ 75.00 a month, 2 BEDROOM BUNGALOW, garage and large lot 80 x 150 feet. Elmsere/Birchmount district, Scarboro. References:

GERRIT BROOS
Representative for:
H. KEITH, REALTOR
181 Eglinton East, Toronto
Phone: HU 7-3333 or BA 5-5139.

Planning to move to
Toronto
Please contact Mr. H. JURRIUS, 17 Jardine Pl., Weston, Phone CH 7-8456, who will be pleased to give you full information regarding living-quarters.

1962 STUDEBAKER

De Studebaker-Packard Corporation of Canada was onlangs de gastheer van een groep krantenmensen, TV- en radiopersonaliteiten, ten einde hen de nieuwe 1962 modellen van de Studebaker Hawk en Lark producten te tonen.

De Studebaker Hawk wijkt drastisch af van het model van verleden jaar — zij werd volledig herzien en lijkt thans bijna hetzelfde als de grote Europese toerautomobielen. Zij heeft fraaie, onafgebroken lijnen terwijl chroom in zeer beperkte mate werd aangebracht. Het interieur heeft o.m. opklapbare zittingen en houten afwerking die het een aanzien geeft van prestige en kwaliteit.

Wij probeerden de Hawk en vonden dat zijn acht cylinder motor een geweldige en snelle start geeft. De wagen laat zich heerlijk besturen — blijft op de weg zonder zwaaien in de bochten. De remmen zijn krachtig en in het algemeen is er een gevoel van veiligheid en kwaliteit in de wagen. In uiterlijk en prestatie is het beslist de automobiel die aftrek zal vinden bij kieskeurige mensen, de prijsklasse is evenwel zeer redelijk als men die vergelijkt met andere automobielen in dezelfde klasse.

De "Lark" serie van Studebaker zal waarschijnlijk heel wat aandacht trekken door zijn herontworpen stijl in lijn van de beste en duurste Europese wagens. De lijn is een sportief ontworpen familiewagen, met gebruik van zeer weinig chroom en uitstekend afgewerkt interieur, zelfs in de meest economische wagen in de serie. De Lark serie heeft zowel zes als acht cylinders, opklapbare zittingen en vloerversnelling dat aantrekkelijk is voor sportieve lieden, die geriefelijkheid en gemak niet wensen prijs te geven. Er zijn verschillende modellen in de Lark serie, daarbij inbegrepen open kap, hardtops, standaard sedans en stationwagens.

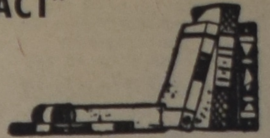
De grote vooruitgang in de stijl van de 1962 Studebakers automobielen — zowel de Hawk als de Lark series, is een der vele kenmerken die dit jaar door Studebaker werden ontworpen. Het "kistvormige" aanzicht van 1961 is weg, — het zijn nu elegante automobielen, goed uitgebalanceerd, en de Lark in het bijzonder, vertoont superieure stijl boven andere vergelijkbare automobielen op de markt. De prestatie van de Lark kan vergeleken worden met andere middelmaat automobielen en de opklapbare zittingen verschaffen een buitengewoon geriefelijke rit.

De Lark heeft een nieuwe serie — "Daytona", die de series tot drie opvoert, alsmede de Lark Cruiser met de nieuwe standaard V-8 motor.

Al met al, de nieuwe stijl en algemene verbeteringen van Studebaker in hun 1962 automobielen zullen door de potentiele automobielkopers worden gewaardeerd.

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN

Het kost U niets om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

Onze nieuwe lijst

Voor 1 abonnee:

WONINGRUIL, door M. E. 't Hart.
HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
HERLEEFD VERLEDEN, door Prof. A. Sizoo.
JOHANNES CALVIJN INSTITUTIE.
DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 2, 157 bladzijden.
HET CALVINISME (Stonelezingen), door Dr. A. Kuyper.
JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.
DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
LUTHERS WERKEN.
MENSEN RONDOM JEZUS, door Dr. J. H. Bavinck.
MOEILIJKE KINDEREN.
HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
HET EVANGELIE VAN THOMAS, door Dr. R. Schippers.
KAART VAN KERKELIJK NEDERLAND, door Dr. C. N. Impeta. (Beschrijving van verleden en heden der Remonstrantse Broederschap.)
DE LEVENSROMAN VAN JOHANNES POST, door Anne de Vries.
OOK U SPREEKT GRIEKS EN LATIJN, door Prof. Dr. A. Sizoo. (Hoe Griekse en Latijnse woorden in de Nederlandse taal zijn opgenomen.)
DE JEHOVA'S GETUIGEN EN DE BIJBEL, door Ds. H. J. Spier.
DE WELEERWAARDE HEER, door Ds. M. E. Voilà. (Belevenissen van een dominee.)
VAKBEWEGING EN MAATSCHAPPIJ, door Dr. W. Albeda.
SINNE- EN MINNEBEELDEN, door Jacob Cats.
UIT CATACOMBEN EN WOESTIJNZAND, door Dr. H. Mulder. (Levenstekenen van de eerste Christenen.)
KLIMATOLOGISCH, door G. Th. Rothuizen. (Een verzameling gedichten naar thema.)
BILDERDIJK, door Martien J. G. De Jong en Wim Zaal. (In kort bestek. Een levens- en persoonlijkheidsbeeld van een der grootste figuren uit onze historie.)

Voor 2 abonnees:

PREY TO SATAN, door W. Vander Sluys.
IN THE MIRROR, door Prof. J. H. Kromminga.
LANDVERHUIZERS (trilogie in één band), door P. J. Risseeuw.
GEERT DAMMERS (trilogie in één band), door Aart Romijn.

Werft abonnees voor CALVINIST - CONTACT

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES: